

Dandakaranya

Indiensolidaritets

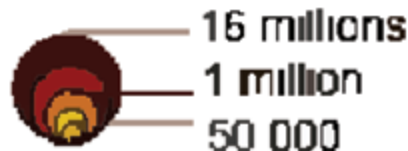

NUMMER 1- 2015

STADSPERSPEKTIVET

Naxaliternas hemliga plan för städerna

0 400 km

Några rader om Indiensolidaritet och arbetet med översättningen

För oss ovana översättare så har arbetet med detta nummer varit tufft. Vi har aldrig tidigare översatt en så omfattande text. I arbetet med översättningen så har minst 7 personer hjälpt till. Ett stort tack till B.S, J.M, R.K, P.H, G.K m.fl. för allt arbete som ni har lagt ner i arbetet med översättningen. Ni har visat vad solidaritet i handling betyder och att det inte behövs några ekonomiska resurser att tala om för att göra ett relativt stort jobb.

Problem

Ett problem har varit att arbetet har tagit alldeles för lång tid. "Redaktören" tar på sig hela ansvaret för detta eftersom det var jag som hade lovat att slutligen färdigställa tidningen. Vi hade tänkt att komma ut med 4 nummer under 2015 och detta nummer var tänkt att täcka januari till mars. Vi vet i dagsläget inte exakt hur vi skall göra med förskjutningen men vi kommer med info på hemsidan. Ingen prenumerant skall behöva känna sig lurad.

Att rekrytera prenumeranter

Hur skaffar vi fler prenumeranter? Vi har egentligen bara en metod och det är att ringa runt till personer som vi tror är intresserade. Det är ett koncept som uppenbarligen kommer att komma till vägs ände under året. Vi skall arbeta för att hitta nya vägar men man skall komma ihåg att antalet prenumeranter står i omedelbart förhållande till hur aktiva vi är lokalt och till den indiska folkrörelsens ryktbarhet. Dessa faktorer ger ramar vars konsekvenser vi måste acceptera. "De har klockorna men vi har tiden" är ett uttryck som kan användas för att beskriva situationen. Det finns all anledning att anta att rörelsen i Indien kommer att växa sig allt starkare över tid med tanke på härskarnas brutala politik. Likaså skapar omständigheterna i Sverige en växande grupp personer som är nyfikna på perspektiv bortom de kommersiella mediernas anpassade och välansade "information".

Göteborg

Indienvännerna i Göteborg startar verksamhet. Detta ställer krav på oss i Stockholm att planera för en mer tydlig organisatorisk struktur. I dagsläget fungerar Indiensolidaritet mer som ett arbetande nätverk och stadgarna som finns på hemsidan följs inte eftersom vi bara har haft verksamhet i Stockholm och genom

enskilda runt om i landet. Indienvännerna i Göteborg har under maj påbörjat arbetet med att bygga en lokalgrupp av Indiensolidaritet med regelbunden verksamhet: "Målet är att göra vad vi kan i vår lokala närhet för att sprida information och kunskap kring situationen i Indien och om det revolutionära upproret som leds av naxaliterna. Göteborg har en lång tradition som en vänsterstad där den internationella solidariteten har långtgående rötter. Grogrunden för ett ökat intresse och engagemang för frågan finns. I en värld som i dag präglas av reaktion och bakslag för progressiva krafter, utgör naxaliternas framgångar i Indien ett viktigt undantag. Genom studieverksamhet, offentliga möten, insamlingar, kulturevenemang, flygblad och affischering kan vi bidra till att bilda opinion till stöd för de fattiga i Indien och för deras rättfärdiga kamp. Indiensolidaritet är ett partipolitiskt obundet nätverk där alla som stödjer folket i Indien och deras uppror kan gå med och bidra."

Om "Stadsperpektivet"

Någon kanske frågar sig varför vi har valt att lägga ner så pass mycket arbete på en enskild text. Vårt intresse handlar om att dokumentet visar upp en okänd sida av naxaliternas verksamhet. Dokumentet har dessutom aldrig varit avsett för allmänheten och innehåller en intressant inblick i hur ett underjordiskt parti arbetar för att utveckla sitt inflytande i Indiens allt större städer.

Det finns en del folk i väst som räknar ut naxaliterna som isolerade bonderevolutionärer. Men innehållet i dokumentet tyder på att de går med bestämda steg för att få ett fast grepp om Indiens städer. Indiens härskare oroar sig och deras arbetsmetoder blir allt mer repressiva. Det är svårt att veta hur framgångsrika naxaliterna har varit sedan dokumentet skrevs för mer än ett decennium sedan. Naxaliterna uppmanar sina anhängare att arbeta med största försiktighet för att organisationen inte skall slås sönder. Partimedlemmarna uppmanas att i största hemlighet arbeta inom fackföreningar och alla möjliga folkliga organisationer. När vi läser om olika strejker och lokala stridigheter kan man ibland ana att naxaliterna har ett finger med i spelet men det går sällan att säga med säkerhet och den indiska regeringens naxalitanklagelser skall man nog ta med en nypa salt.

Lal salaam! / Redaktionen

STADSPERSPEKTIVET

OM ARBETET VI GÖR I STADSOMRÅDEN

INNEHÅLL

1. INLEDNING 5

2. DET URBANISERADE INDIEN 6

- 2.1 Urbaniseringsmönster 6
- 2.2 Förändringar i klassens sammansättning och städernas struktur 7
 - 2.2.1 Avindustrialiseringen av de större städer 7
 - 2.2.2 Förändringar i arbetsstyrkan 8
 - 2.2.3 Delning eller Segmentering av städerna 8
 - 2.2.4 Gettobildning 9

3. POLITIK OCH RIKTLINJER 10

- 3.1.1 Stadsarbetets roll inom den politiska strategin 10
- 3.1.2 Stadsarbetets roll inom det militära strategin 10
 - 3.1.3 Långsiktighet 10
- 3.2 Huvudmål för vårt urbana arbete 11
- 3.3 Massmobilisering och partibygge 11
 - 3.3.1 Typer av massorganisationer 12
 - 3.3.1.1 Hemliga revolutionära massorganisationer 12
 - 3.3.1.2 Öppna revolutionära massorganisationer 13
 - 3.3.1.3 Fraktionsarbete 13
 - 3.3.1.4 Partiskapade täckmassorganisationer 15
 - 3.3.1.5 Lagliga demokratiska organisationer 15
 - 3.3.2 Organisera i bostadsområdena 17
 - 3.3.3 Partiuppbygge 18
 - 3.3.3.2 aktivistgrupper 18
 - 3.3.3.3 politisk utbildning 19
 - 3.3.4 Partistruktur 20
 - 3.3.4.1 Particellen 20
 - 3.3.4.2 Halvtidspartikommittéer 21
 - 3.3.4.3 Partifraktioner 21
 - 3.3.4.4 Skikt 22
 - 3.3.4.5 Samordning och kopplingar till andra partier 22
 - 3.4 Enhetsfront 23
 - 3.4.1 Arbetarklassenhet 23
 - 3.4.1.1 Industribaserad enhet 23
 - 3.4.1.2 Sakfrågebaserad enhet 24
 - 3.4.1.3 Områdesenhet 24
 - 3.4.1.4 Arbetarnas Plattform 24
 - 3.4.2 Arbetar-bondeallians 24
 - 3.4.3 Enhet med stadens exploaterade klasser 25
 - 3.4.3.1 Enhet med halvproletariatet 25
 - 3.4.3.2 Tjänstemännen 26
 - 3.4.3.3 Övriga delar av småbourgeoisien 26
 - 3.4.4 Förbindelser med den nationella bourgeoisien 27
 - 3.4.5 Front mot repression 27
 - 3.4.6 Enhetsfront mot hinduiska fasciststyrkor 28
 - 3.4.7 Front mot globalisering, liberalisering och privatisering 28

- 3,5 Militära uppgifter 29
 - 3.5.1 Den urbana rörelsens försvar 29
 - 3.5.1.1 Öppna självförsvarsstyrkor 29
 - 3.5.1.2 Hemliga självförsvarsstyrkor 29
 - 3.5.1.3 Stadsmilis 30
 - 3.5.1.4 Lokal underrättelse 30
 - 3.5.2 understöd till den väpnade kampen på landsbygden 30
 - 3.5.2.1 Arbete i nyckelindustrier 30
 - 3.5.2.2 infiltration i fiendens läger 31
 - 3.5.2.3 Skicka kadrer till landsbygden och PGA/PLA 31
 - 3.5.2.4 logistiskt stöd till den väpnade kampen 31
 - 3.5.3 Militär verksamhet i staden står under den centrala ledningen 32
 - 3.5.3.1 Stadsaktionsgrupper 32
 - 3.5.3.2 Central underrättelse 32
 - 3.5.3.3 cyberkrigföring 32
- 3.6 planer för hela nationen och för delstater 32
 - 3.6.1 faktorer som styr perspektivet för planen för hela Indien 32
 - 3.6.2 delstatsplaner 32

4. ÖVERSYN AV VÅR FÖRSTÅELSE OCH PRAKTIK 34

- 4.1 Tidigare cirkulärskrivelser och policys 34
 - 4.1.1 1973 års Cirkulär 34
 - 4.1.2 1987 års Riktlinjer 35
 - 4.1.3 1995 års översyn 35
- 4.2 Våra största brister 35
 - 4.2.1 Brist på att fokusera på stadsarbete 35
 - 4.2.2 Brist på att fokusera på arbetarklassen i stadsarbetet 36
 - 4.2.3 Försummelse av att utveckla partiledningen från proletariatet 36
 - 4.2.4 Brist på djup förståelse av strategin i stadsarbetet 36
 - 4.2.5 Bristande klarhet om att kombinera olika typer av massorganisationer 36
 - 4.2.6 Negligerande av att agera i hemlighet 37
 - 4.2.7 Avsaknad av ett perspektiv för hela landet 37
- 4.3 Huvudfelet i vår förståelse 37

5. OMEDELBARA UPPGIFTER 38

- 5.1 Inför specialiseringar för stadsarbetet och arbetet med arbetarklassen inom de högre kommittéerna 38
- 5.2 Uppräta planer för hela Indien och för delstaterna 38
- 5.3 omorientera och omorganisera organiseringen i städerna med långsiktiga strategiska metoder 38
- 5.4 mobilisera djärvt städernas massor, speciellt arbetarklassen 39
- 5.5 rekrytera och utveckla partiledningen från arbetarklassen 39
- 5.6 organisera om våra täckmantersmekanismer i städerna 39
- 5.7 Förbered självförsvarsorgan inom den urbana rörelsen 39
 - 5.8 börja arbeta i nyckelindustrier 40
 - 5.9 infiltrera fiendens organisationer 40
- 5.10 Bygg enhetsfronten i stadsområden 40

1. INLEDNING

Strategi- och Taktikdokument (Strategy and Tactics - S&T) som antogs vid partiets nionde kongress, 2001, förklarar den strategiska vikten av arbetet i städerna inom den Indiska Revolutionen på följande sätt:

“Arbetet i städerna har en särskild betydelse i vårt revolutionära arbete i vår revolution, som följer det långvariga folkkrigets väg, blir städernas befrielse endast möjlig i revolutionens sista etapp. Detta betyder hursomhelst inte att det inte skulle vara nödvändigt att koncentrera sig på att bygga upp den revolutionära rörelsen i städerna från början. Vi måste koncentrera oss på att organisera arbetarklassen, som är revolutionens ledning och som måste delta direkt och leda agrarrevolutionen och folkkriget och på att bygga den revolutionära arbetarrörelsen. På den revolutionära arbetarrörelsens grund kommer vi dessutom att kunna mobilisera miljontals ur städernas förtryckta massor och utveckla kampen mot imperialismen och feodalismen, liksom kampen för att stödja agrarrevolutionen och kampen för demokratiska rättigheter. Under förutsättning att vi följer denna linje, kommer att skapa de subjektiva krafter och villkor som behövs för att bygga en bred landsomfattande antiimperialistisk och antifeodal enhetsfront.

Stadsrörelsen är en av de viktigaste källorna till kadrer och ledare för olika typer av funktioner som är väsentliga för folkkriget och för att upprätta befriade områden ... Vi får inte glömma det dialektiska förhållandet mellan utvecklingen av stadsrörelsen och utvecklingen av folkkriget. I avsaknad av en stark revolutionär rörelse i städerna kommer folkkriget att få svårigheter.”

“Vi bör inte förringa betydelsen av det faktum att städerna är fiendens starkaste centrum. Att bygga en stark revolutionär stadsrörelse betyder att vårt parti måste bygga upp ett kampnätverk som kan föra en konsekvent kamp och hålla sig vid liv tills det långvariga folkkriget når den strategiska offensivens stadium. Inom detta långsiktiga perspektiv måste vi utveckla ett hemligt parti, en enhetsfront och väpnade element ur folket; intensifiera klasskampen i stadsområden och mobilisera stöd för folkkriget från städernas miljonmassor.” [Sidorna 69-70, S&T].

I vår förståelse och i vår praktik de senaste 30 åren har det funnits allvarliga fel och brister. Den Politiska och Organisatoriska bedömningen (Political and Organizational Review) av partiets Nionde kongress gav följande omdöme: “Vikten av stadsarbete i det pågående folkkriget i landet är väl erkänt av vårt par-

ti och behandlas i vårt Strategi & Taktik-dokument. Men vi har varit extremt fattiga på perspektiv, politik och i frågan om arbetsmetoder. Vi har då och då gjort fragmentariska ändringar i politiken, i dokumentet “Vårt arbete i städerna” (Our Work in Urban Areas) som kom från Andhra Pradesh delstatskommitté 1973. Det återstår för oss att utveckla ett begripligt och långsiktigt tillvägagångssätt som tar hänsyn till förändringar och trender i urbaniseringsprocessen och fiendens politik för att isolera och krossa oss i städerna. Detta har lett till återkommande upp- och nedgångar i vårt statsarbete inom de flesta områden och till allvarliga förluster av kadrer i områdena som utsätts för repression.” [Sida 141, Political and Organizational Review, POR]

Nionde kongressen beslutade om “Ett tidsbundet förberedande program för politiken och riktlinjer för arbetet i städerna, särskilt rörande arbetet inom arbetarklassen. Det bör innefatta en översyn av vår förståelse och praktik beträffande de revolutionära fackföreningarna, små gerilla enheter, självförsvarenheter, och arbetartidningar etc. Detta bör följas av en kampanj för att reorganisera vårt arbete i enlighet med riktlinjerna.” [Sida 149, POR]

Detta dokument, (Urban Perspective – our Work in Urban Areas) är en del av försöket att genomföra ovanstående kongressbeslut. Andra delen ger en kortfattad bild av det urbaniserade Indien och presenterar trender i urbaniseringen och förändringar i klassammansättningen, särskilt med tanke på liberaliseringspolitiken. Den tredje delen är den längsta delen och den innehåller politiska riktlinjer för arbetet, vår strategiska inriktning och vårt mål, organisationsformer och kampformer för partiet, enhetsfronten och militära uppgifter, propaganda, täckmantelfrågor och planering. Den fjärde delen tar upp de största bristerna i vår förståelse och i vår praktik under de senaste 30 åren. Den femte delen identifierar några omedelbara uppgifter.

Förutom detta dokument, förklarar det separata dokumentet “Riktlinjer för vårt arbete inom arbetarklassen” (Guidelines for Our Work in the Working Class) detaljer kring arbetet med arbetarklassen.

2. DET URBANISERADE INDIEN

Enligt folkräkningen 2001, bor 27,8% av Indiens befolkning nu i städer. Den totala stadsbefolkningen är 285 miljoner vilket är större än den totala befolkningen i världens tredje folkrikaste land - USA. Merparten av denna stadsbefolkning finns i de stora städerna. Nästan två tredjedelar bor i städer med en befolkning på över hundratusen invånare. 108 miljoner (dvs. 38 %) bor i 35 storstäder med en befolkning på över 10 miljoner. Tre av världens 20 megastäder, med en befolkning på över 10 miljoner, ligger i Indien.

Tyngdpunkten i ekonomin har också förflyttats från landsbygden. År 1950-1951 kom 56 % av produktionen från jordbruket, men i dag kommer mindre än 25% från jordbruket. Idag kommer det mesta av landets produktion från industri-och tjänstesektorerna, som i huvudsak finns i städerna. Städernas andel av BNP är nu över 60 %.

Storleken på Indiens stadsbefolkning, dess proportion och ekonomiska tyngd i dag är mycket större än vad den var i Kina vid tiden för revolutionen. Av Kinas produktion stod industrin endast för 10 % och endast 11% av befolkningen fanns i städerna. Detta innebär att Indiens städer måste spela en relativt sett större roll i revolutionen än vad de gjorde i den kinesiska revolutionen.

Detta förändrar dock inget grundläggande i vår strategi som är grundad på att den ekonomiska och politiska utvecklingen är ojämn och på det indiska samhällets halvfeodala, och halvkoloniala karaktär. Nya internationella erfarenheter visar att i halvkoloniala länder med hög andel av befolkningen i städer kan man framgångsrikt basera folkkriget på landsbygden. Även om vår stadsbefolkning är stor och ständigt växande, är dess andel fortfarande mycket lägre än andelen i de flesta andra halvkoloniala länder med rörelser som seriöst utvecklar väpnade agrarrevolutioner. Således; Filippinerna har 59 %, Peru har 73%, och Turkiet har 75% av befolkningen i städerna. Endast Nepal har en lägre stadsbefolkning, endast 12 % (men urbaniseringstakten är dubbelt så hög som Indien).

2.1 Urbaniseringsmönster

Sedan 1947 har de fyra största metropolerna i Indien som tjänade som regionala huvudstäder under den Brittiska ockupationen dominerat landets urbaniseringsprocess. Dessa är Kolkata, Mumbai, Delhi och Chennai vilka var centrala knutpunkter i öst, väst, norr och söder. Sedan sextioalet har de

fortsatt att växa men i olika grad. Nya metropoler som Bangalore, Hyderabad och Pune har vuxit fram som nya knutpunkter i stadstillväxten.

Avregleringspolitiken innebar ytterligare förändringar och nya mönster för urbaniseringen vilka ändrade den ställning och betydelse som de gamla metropolerna hade.

Delhi fortsätter att behålla sin betydelse för hela Indien främst som administrativ huvudstad men även på grund av den snabba industrialiseringen i dess omgivning. Mumbai har som finanshuvudstad fortsatt att växa snabbt och är nu bland de fem största städerna i världen. Kolkata och Chennai fortsätter att behålla sin regionala betydelse, men Kolkata har förlorat sin betydelse för hela Indien som centrum för industri och handel.

Upp- och nedgångarna för dessa städer är främst en återspeglning av landets kraftigt ojämna urbaniseringsmönster. Kolkata faller tillbaka på grund av dess placering i den fattigaste och minst urbaniserade östra delen av landet medan alla nya stjärnor växer fram i den mest urbaniserade södern och västern. Den gamla hierarkin med fyra megastäder som ligger i olika delar av landet ger vika för korridorer av tätorter och kluster som kommer ur nya investeringar och som främst ligger i de södra och västra delarna av landet.

Med undantag för Delhiregionen och angränsande områden i Haryana, Punjab, Rajasthan och Uttar Pradesh belägna i norr, har de östra och de centrala delarna av landet förbigåtts. Detta stora område som omfattar den östra halvan av Uttar Pradesh och som sträcker sig över Bihar, Västbengalen, de nordöstra delstaterna, Orissa, Madhya Pradesh och den östra delen av Maharashtra återstår som ett område av urban efterblivenhet med gammal industriell bas och hög arbetslöshet. Dessa områden är således den viktigaste källan till billig migrerande arbetskraft för storstäderna.

Dessa skillnader växer till följd av den politik som regeringen för. Under den tidigare perioden av industriell tillväxt fanns det några små försök att åstadkomma en balanserad industriell utveckling och detta ledde till att vissa projekt inleddes i relativt eftersatta områden som t.ex. Indiens centrala mineralbälte. Nu under liberaliseringspolitiken med avregleringar ska ingenting längre regleras och in-

vesteringarna går till de områden som ger de största vinsterna. Det investeras mest i ett fåtal växande storstadscentra. De viktigaste av dessa områden är:

a) Ahmedabad-Pune korridoren: I denna korridor i västra Indien finns den största koncentrationen av industrier och urbana centra i landet. Den innehåller fyra av de tio största städerna - Mumbai, Ahmedabad, Pune och Surat - förutom två andra städer med över en miljon invånare - Vadodara och Nashik. Dess branscher täcker nästan alla de stora industrislagen - teknik, kemikalier, textilier, bilar, telekommunikation, elektronik, etc. Dessa städer och angränsande distrikt har den största mängden nyinvesteringar i hela landet. Arbetarklassen är den mest mångsidiga då den har kommit från alla delar av landet.

b) Delhiregionen: Huvudstadsregionen tillsammans med de angränsande områdena i Gurgaon, Faridabad, Haryana, Ghaziabad och Noida har en massiv stadsbebyggelse. Regionen fortsätter att avancera i snabb takt inom teknik, bilar, elektronik, etc. Arbetarklassen här också differentierad och främst från norra Indien.

c) Bangalore: Denna stad har sedan en tid varit ett centrum för många stora offentliga inrättningar, och även för textil- och silkesindustrin. Elektronik och programvaror och hårdvara är de viktigaste tillväxtbranscherna, Bangalore är Indiens programvaruhuvudstad. Det är ett snabbt växande centrum.

d) Chennai: Chennairegionen har blivit ett industriellt nav för hela södern. Den har ett mycket varierat utbud av branscher - bilar, textilier, kemikalier, oljeprodukter, elektronik, etc.

e) Coimbatore-Erode bältet: Här sker urbaniseringsprocessen snabbast i landet. De viktigaste branscherna är centrerade kring textilier - stickerier, väverier etc. Det finns också små och medelstora teknikfabriker.

f) Hyderabad: Även om den faktiska tillväxten inte är lika stor som media påstår, speciellt inte det som kommer från chefsministern i Andhra Pradesh, så är Hyderabad också ett snabbt växande urbant centrum. Utöver företagen i den offentliga m.m. så har de nya investeringarna huvudsakligen hamnat inom elektronik och informationsteknik. I Andhra Pradesh har Visakhapatnam också varit ett centrum för tillväxt, och lockat stora investeringar.

De flesta städer i andra områden får inte stora investeringar och upplever därför en viss stagnation. De är dock viktiga centrum för industrin och har en stor arbetarklass. De spelar också en mycket viktig roll i sina regioner. Några av dessa centra är:

a) Calcutta: Även om staden har förlorat sin betydelse för hela Indien så är det fortfarande ett centrum för hela östra landet. Den har en stor och varierad industriell bas men inga större nya områden för industriell tillväxt. Staden växer i långsam takt. Den har fått nya investeringar men en stor del av investeringarna har varit för utbyggnad av befintliga anläggningar. Arbetarklassen är varierad men kommer i grund och botten från östra Indien. På grund av den långsamma industriella tillväxten är arbetslösheten relativt hög.

b) Industrierstäder i centrala Indien: De investeringar som kommer till dessa områden är främst inom energi och bränslehanteringen, samt metallindustrin. De nya projekten är relativt få och den totala arbetslösheten växer.

c) Städerna i Gangesområdet: Dessa städer inklusive gamla stora industriella centrum, som Kanpur får inte mycket nyinvesteringar och stagnerar därmed. Städerna fortsätter dock att växa på grund av tillströmningen av landsbygdsbefolkning. Ovanstående trender och urbaniseringsmönster måste beaktas när vi utarbetar en plan för arbetet i städerna.

2.2. Förändringar i klassammansättningen och städernas struktur

Förutom förändringarna på nationell nivå så sker också betydande förändringar inom städerna, i synnerhet de största städerna. Detta leder till förändringar i naturen och sammansättningen av arbetskraften, liksom den geografiska fördelningen av olika klasser och grupper.

2.2.1 Avindustrialiseringen av de större städerna

De flesta större städer har under årens lopp sett en nedgång av aktiviteten inom industrisektorn jämfört med verksamheten inom bank, finans och andra tjänstesektorer. Denna process började först i de större städerna, med nedläggningar av Kolkatas Jutefabriker och andra industrier i slutet av 60-talet. (Indien var en stor nation vad gäller odlande av Jute och framställning av olika Juteprodukter. På landsbygden förekommer detta än idag i mindre omfattning. Översättarens anmärkning.) Denna process fortskred från början av åttiotalet med nedgången av textilfabriker i Mumbai, Ahmedabad, Chennai och andra centra. 100-tusentals arbetstillfällen försvann

utan att några nya skapades. Under de senaste 20 år har knappast någon ny industri etablerats inom de större äldre städerna.

Nyindustrialisering sker normalt i utkanten av den viktigaste staden, eller i de närliggande städerna. Detta kombineras med en ökning av tjänstemannasektorn, med investeringar som normalt går till dessa områden.

Denna process har lett till en förändring av arbetarklassen sammansättningen i de flesta städer, särskilt storstäderna. Aggregerade uppgifter om stadsområden som helhet visar en gradvis nedgång i andelen manliga arbetare i tillverkningsindustrin från 27 procent 1983 till 23,6 procent år 1993-94. För kvinnliga arbetare var minskningen från 26 procent 1983 till 23,6 procent år 1993-94. Under samma period har andelen manliga arbetstagare som är sys-selsatta i tjänstesektorn ökat från 24,8 procent till 26,4 procent, ökningen för kvinnliga arbetstagare är från 31,4 procent till 38,8 procent. Här ingår tjänster inom finansiering, försäkring och företagstjänster samt alla andra tjänster, inklusive samhälls- och sociala tjänster. Detta indikerar att den totala andelen av industriproletariatet i stadsområden i hela Indien faller jämfört med de anställda som arbetar på kontor, med marknadsföring, på hotell etc.

Medan ovanstående siffror ger helhetsbilden, kommer den faktiska situationen när det gäller vissa städer vara annorlunda. Eftersom denna faktor är mycket viktig för vårt organisatoriska perspektiv, planering och uppgifter på stadsnivå, måste alla respektive kommittéer genomföra en klassanalys om situationen och utvecklingen inom sina områden.

2.2.2 Förändrad arbetskraft

Nedläggningar av industrier och förluster av arbetstillfällen, tvingar många arbetare att ta tillfälliga arbeten eller att tjäna pengar på egen hand genom gatuförsäljning, att köra rickshaws, te- och matförsäljning längs vägarna mm. Samtidigt får unga inte vanliga jobb efter skolan (arbetslösheten är den högsta i 15 till 24 åldersgruppen) och tvingas ta tillfälliga anställningar eller bedriva småhandel. Denna trend har ökat under de senaste åren i städerna. Samtidigt anställs fler och fler kvinnor, men med mycket lägre löner. Denna trend, som startade i början av åttiotalet i de flesta städer, har ytterligare accelererat i och med liberaliseringspolitiken.

Andelen män i storstäderna med reguljärt arbete har sjunkit och andelen egenföretagare och arbetslösa har ökat. Samtidigt har andelen kvinnor i reguljärt arbete ökat, även om detta inte påverkar den totala storleken av arbetarklassen så mycket eftersom kvinnorna bara utgör 17 % av den totala urbana arbetskraften.

Detta innebär en förändring i sammansättningen av det arbetande folket. Först har det skett en ökning av halvproletariatet egenföretagare, för det andra har det skett en ökning av kvinnliga arbetare som betalas mycket låga löner och för det tredje har det skett en ökning av tillfälligt anställda.

Dessutom har det skett en förskjutning av jobb från de större fabrikena till mindre verkstäder och industrier. Under senare år har andelen anställda i den organiserade sektorn jämfört med den totala arbetskraften sjunkit från 8,5% 1991 till 7,1% 1997 till 6,9% under 1999-2000. Eftersom arbetarna är fördelade på mindre enheter så minskar även deras möjligheter till organisation.

Alla ovanstående förändringar i arbetsstyrkan som har presenterats här gäller för hela Indien. Dessa förändringar har betydelse för vår planering. Vi bör göra lokala klassanalyser och planera därefter.

2.2.3. Uppdelning eller segmentering av städer

Städer och samhällen i Indien har alltid, baserats på det koloniala mönstret, haft en rik brittisk del och en fattigare indisk. Denna uppdelning har emellertid i viss utsträckning minskat genom storstädernas tillväxt. Det har blivit ganska vanligt att ha slum intill flotta höghus, och småhandlare och gatuförsäljare som tar upp plats alldeles bredvid multinationella företags kontor i de centrala affärsdistriktets hjärta. Tidvis genomförs kampanjer för att riva slum eller vråka småhandlare, men de lyckas oftast kämpa och behålla sina områden inom stadscentra.

I perioden av liberalisering-globalisering har emellertid den härskande klassen i de flesta storstäder med aspirationer att göra dem till "globala" städer på ett samordnat och planerat sätt utlöst otaliga åtgärder för att köra ut de fattiga från stadskärnorna och reservera den för imperialist- och kompradorkapitalets ekonomiska och sociala behov. Denna process har skett och sker på ett intensivt sätt i Mumbai, Delhi, Bangalore, Hyderabad, Kolkata, Chennai och i några andra storstäder. Liknande mönster kan även ses i relativt mindre städer.

Processen att dela och segmentera städerna görs på olika sätt. Allt från de gamla åtgärderna med slumrivning och vräkning av småhandlare, till nya former som att stänga "förorenande" fabriker, förbjudna protester i centrala områden, lagändringar som uppmuntrar privatisering och lokalisering av stadsfinansiella nyttigheter, föreskrifter som uppmuntrar till koncentration av utveckling i de rikare områdena, etc.

Statens roll är mycket framträdande. Byråkrater och stadsplanerare som arbetar med direkta instruktioner från Världsbanken, Asiatiska utvecklingsbanken och andra imperialistiska institutioner har formulerat lagar, föreskrifter, anvisningar och övergripande planer som har suddat ut det tidigare skenet med paroller om rättvisa och mildrande av stadsfattigdom.

Nu är planernas grundläggande inriktning "effektivitet" och "rena och gröna" städer, vilket bara betyder att skapa städade, femstjärniga enklaver med den bästa infrastrukturen och kommunikationerna för bolagsdirektörernas och elitens kontor, hus och nöjesetablissemang, medan de fattiga i staden med sin "orena" slum och "förorenande" industrier föses iväg till stadens utkanter. Huvudsyftet med "Huvudstadsplanen för Delhi" och "Megastadsprogrammet 1993" för de andra fem storstäderna som nämns ovan är i grunden detsamma. Lägre domstolar och Högsta domstolen har också, med hjälp av folkfientliga så kallade miljövänner, spelat en mycket aktiv roll i denna process och gjort otaliga domslut för att snabba på processen under sken av "medling i ofientligt intresse".

Otaliga strider bland arbetarklassen och andra fattiga har brutit ut mot dessa åtgärder. Delhis arbetarklass och nationella bourgeoisie revolterade i november 2000, Mumbais sluminnevånarens och Kolkatas småhandlares kamp är några andra exempel. Men omskapandet av megastäderna och andra storstäder fortsätter trots dessa strider, och det socialt-geografiska mönstret i städer som till exempel Mumbai har redan ändrats avsevärt.

Vi måste handskas med denna process på två nivåer. På en nivå måste vi delta i masskamperna mot vräkningar och för arbetarklassens och de fattigas rätt att leva och arbeta i sina gamla områden. På en annan nivå måste vi ta hänsyn till de ändrade mönstren i staden i våra analyser och planering. Som en del av vår klassanalys bör vi också kartlägga den geografiska lokaliseringen av olika klasser, vad gäller bostads- och arbetsområden. Vi bör ta hänsyn till detta i våra planer för organisering, protester, självförsvar, etc.

2.2.4. Gettobildning

Ett getto är en slum eller ett område som bebos huvudsakligen av en grupp. När en särskild grupp upprepade gånger angrips och för sin säkerhets skull tvingas att samla sig i särskilda områden kallas denna process gettobildning. Områden bildade på grund av nationalitet, kast och religion är mycket vanliga i nästan alla indiska samhällen och städer. Alla har emellertid inte skapats i en gettobildningsprocess.

Exemplen på massvåld grundat på nationalitet i städer är jämförelsevis få, som Cauveryupploppen i Bangalore där den tamilska nationella minoriteten angreps, eller angreppen på sydindier i Mumbai 1967 av "Shiv Senas" nationalchauvinister. Detta beror i stor utsträckning på den relativa bristen på stöd för sådana handlingar från den integrationsvänliga härskande klassen i Indien och det centrala statsmaskineriet.

Kastvåld och kastupplopp är vanligare, då somliga samhällen och städer upprepade gånger bevittnar angrepp på daliter. Upplopp mot reservaten för en

kast är en konstant form av attacker i många delar av landet. Våld från högre kaster har lett till ytterligare skärpt uppdelning i många städer och tvingat Daliterna till separata områden för att bättre kunna organisera sitt självförsvar.

Våldets huvudform har emellertid varit hindunationalisternas och fascisternas angrepp och organiserade pogromer, huvudsakligen mot muslimer men också mot sikher och kristna. Detta har lett till den skarpa segregationen av det muslimska samhället och skapandet av muslimska "mohallas" i nästan alla tätorter och städer där de har någon närvaro. Men i och med storstadsomvandlingen av några städer har det varit en viss förflyttning av muslimer till andra områden. Hindufascisterna har också försökt att drastiskt vända den trenden under åttio- och nittiotalen.

I samband med det politiska uppsvinget för hindufascisterna i "Sangh parivar" under 80- och 90-talen genomfördes ett stort antalet muslimfientliga pogromer. Huvudcentrum för detta har varit den västra korridoren, med massakrer på muslimer i nästan alla stora städer i detta bälte som Ahmedabad, Vadodara, Mumbai och Surat, liksom i mindre städer som Bhiwandi, Malegaon och Bharuch. De större stadscentran i söder har också varit skådeplatser för kommunala upplopp som i Coimbatore, Hyderabad och Bangalore, förutom andra mindre städer som Mangalore, Bhadravati etc. Några har också ägt rum i städerna i centrala Indien och på Gangeslätten. De flesta av dessa angrepp har gjorts med ett tyst medgivande och även med aktivt deltagande av statliga styrkor. Fascisterna har använt Gujarat som ett laboratorium för experiment med etnisk rensning, med systematisk fysisk och ekonomisk utplåning av muslimer.

När hindufascisternas kampanj sprids till andra delar av landet kommer gettobildningen kraftigt att öka i de flesta städer. Rent muslimska områden, misstänkamma mot alla andra och organiserade för självförsvar kommer att bli nödvändiga för samhällets överlevnad. Ökad splittring på kommunal nivå kan bli ett allvarligt hinder för att bygga klassenhet. I städerna måste vårt parti på allvar ta gettobildningen med i beräkningen i all planering. Ökad gettobildning leder till brist på arbeten för muslimer och knuffar större grupper av dem ut i ett halvproletariat. Sålunda kommer inte bara organisering inom industrin att göra det möjligt för oss att komma in i detta förtryckta samhälle. Om vi inte etablerar oss mitt i gettot kommer vi inte att kunna få tillträde och organisera samhället, vi kommer heller inte att kunna bygga enhetsfronten mot hindufascisterna. Alltså måste vår planering klart identifiera gettona i en stad och göra upp vår plan för att få tillträde till dem. Medan vi gör det måste vi också organisera dess innevånare kring deras grundläggande behov och dagliga problem.

3. POLITIK OCH RIKTLINJER

3.1 Strategisk metod i stadsarbetet

3.1.1 Stadsarbetets roll inom den politiska strategin

Som den nionde kongressen säger: "Arbetarklassens ledarskap är det oundgängliga villkoret för den nydemokratiska revolutionen i Indien. Arbetarklassen utövar sitt ledarskap i revolutionen genom sitt direkta deltagande. Frånsett att arbetarklassen reser sig under kommunistpartiets ledarskap i den allmänna kampen för demokrati och befrielse, och därigenom enar alla andra sektorer av folket i anti-imperialistiska och anti-feodala strider, organiserar arbetarklassen agrarrevolutionen genom att sända sin avancerade avdelning till landsbygdsområdena."

Städerna spelar således, genom att vara samlade centra för industriproletariatet, en viktig del i den nydemokratiska revolutionens politiska strategi. Det är partiets uppgift i städerna att mobilisera och organisera proletariatet för att utföra sin avgörande ledande roll. Arbeta i städer betyder således, för det första, att skapa närmast möjliga länkar till arbetarklassen, och genom klasskamp upprätta partiet som en proletär förtrupp; vidare betyder det mobilisering och enande av alla andra sektorer under proletärt ledarskap i kampen för att uppnå revolutionens mål.

3.1.2 Stadsarbetets roll i den militära strategin

De särskilda karakteristika för det revolutionära kriget i Indien "bestämmer att den militära strategin skall vara en av utdraget folkkrig – att upprätta revolutionära basområden först på landsbygden där fienden militärt är svag, och sedan gradvis inringa och erövra städerna som är fiendestyrkornas bastioner."

Sålunda är det klart att den väpnade kampen och rörelsen på landsbygden kommer att spela huvudrollen, och att arbetet i städerna kommer att spela en sekundär roll som komplement till arbetet på landsbygden. Medan vi ger högsta prioritet till landsbygdsarbetet måste vi emellertid också ge rätt vikt till kampen i städerna. Utan en stark revolutionär stadsrörelse möter det pågående folkkriget svårigheter; vidare, utan stadsmassornas deltagande är det omöjligt att uppnå landsomfattande seger. Som kamrat Mao säger: "Dessutom är revolutionens slutmål att erövra städerna, fiendens viktigaste

baser, och detta mål kan inte uppnås utan ett tillfredsställande arbete i städerna". (Mao Tse-tung, Valda verk II, sid 304.)

Sålunda måste det rätta dialektiska förhållandet upprätthållas mellan utvecklingen av rörelsen i städerna och utvecklingen av folkkriget. Vi bör genom att bygga upp en stark stadsrörelse säkra att massorna i städerna bidrar till att skapa villkoren som skall ge framgång för den väpnade kampen på landsbygden. Som vi har sett i det tidigare avsnittet har Indien en större andel av befolkningen i städer och en mycket större arbetarklass än vid tiden för Kinas revolution. Detta ökar också den relativa vikten av stadsarbete under den indiska revolutionens särskilda förhållanden.

3.1.3 Långsiktighet

Städerna och de stora industricentra är reaktionens fästet där fienden är mäktigast. På dessa platser är polis, armé, andra statsorgan och andra kontrarevolutionära styrkor koncentrerade och har en dominerande position från vilken de kan undertrycka folkets styrkor. Samtidigt är vårt partis arbete och organisation ytterst svaga och kan i allmänhet inte uppnå en dominerande position förrän i slutskedet av folkkriget. Det är denna objektiva verklighet som bestämmer vår politik för arbetet i städerna.

I en sådan situation, där fienden är mycket starkare, kan vi inte ha ett kortsiktigt anslag med direkt konfrontation för att uppnå "snabba resultat". Vi bör snarare ha en långsiktig attityd. Partiets uppgift är att vinna över massorna, inklusive den stora majoriteten arbetare, och bygga upp arbetarklassens enorma styrka som förberedelse för den avgörande kampen i framtiden. Nu är det inte tid för denna slutstrid mellan revolution och kontrarevolution, och vi bör därför undvika att utmana fienden i en sådan strid medan villkoren inte är förmånliga för oss. Detta betyder att vi huvudsakligen bör agera på defensiva (och inte på offensiva); vår politik bör vara en av att skydda, bevara, konsolidera och utvidga partistyrkorna medan vi mobiliserar och förbereder de breda massorna i städerna för revolutionär kamp.

Som kamrat Mao förklarade när han skissade partiets uppgifter i städerna och andra vita områden dominerade av reaktionärerna: "... det kommunistiska partiet får inte vara impulsivt och äventyrligt i sin propaganda och sitt organisationsarbete ... det måste ha noga utvalda kadrer, som arbetar underjordiskt, måste samla styrka och bida sin tid. Då partiet

leder folket i kamp mot fienden måste det använda taktiken att rycka fram steg för steg, långsamt men säkert, följa principen att för kamp på rättfärdiga grunder, till vår fördel och med återhållsamhet samt utnyttja sådana öppna verksamhetsformer som är tillåtna i lag, förordning samt enligt samhällelig sedvänja; tomt oväsen och obetänksamma handlingar kan aldrig leda till framgång.” (aa sid 304-305)

För att mobilisera de bredast möjliga sektorerna till kamp är det absolut nödvändigt att vi använder alla möjliga öppna och lagliga tillfällen till arbete (och inte avvisa användningen av legalitet). Breda massorganisationer hjälper partiet att ha omfattande kontakter med folket så att det kan arbeta under täckmantel under lång tid och samla styrka. Medan vi utforskar de öppna möjligheterna är det viktigt att vi organiserar folk i hemliga organisationer också.

Breda, öppna och lagliga former för att organisera massorna måste emellertid kombineras med de strängaste metoderna för sekretess, särskilt med hänsyn till länken mellan den öppna och den underjordiska organisationen. Alla försiktighetsåtgärder måste vidtas för att skydda identiteten för våra kamrater i de öppna organisationerna och kontakter med den underjordiska organisationen bör hållas på ett minimum. Samtidigt bör särskild omsorg tas för att säkra att de underjordiska strukturerna inte avslöjas och krossas. För detta är en långsiktig metod och tålmod absolut nödvändigt. Vi bör till och med vara beredda att offra de kortsiktiga kraven att göra ett bra arbete för att undvika att riskera den långsiktiga existensen och funktionen av den underjordiska strukturen.

3.2 Huvudmål för vårt arbete i städerna

Arbete i städer och samhällen innefattar ett antal uppgifter. Alla dessa uppgifter kan emellertid samlas under tre breda rubriker eller mål.

De är som följer:

1) Mobilisera och organisera de breda massorna och att bygga partiet på den grunden: Detta är partiets huvudsakliga aktivitet. Det är partiets uppgift att organisera arbetarklassen liksom andra klasser och sektorer som halvproletariat, studenter, medelklassen, intellektuella etc. Det är också vår uppgift att handskas med problem för särskilda samhällsgrupper som kvinnor, daliter och religiösa minoriteter, och mobilisera dem för den revolutionära rörelsen. Det är på den grunden massorna blir politiserade och de avancerade delarna rekryteras in i partiet.

2) Bygg enhetsfronten: detta innefattar uppgiften att ena arbetarklassen, bygga arbetar-bondesolidaritet och allians, förenad med andra klasser i städerna, bygga fronterna mot globalisering, mot hindufascism, mot förtryck etc. Det är en mycket viktig aspekt av partiets arbete i staden.

3) Militära uppgifter: Medan PGA och PLA utför de viktigaste militära uppgifterna på landsbygden utför stadsrörelsen också uppgifter som är komplement till den väpnade kampen. Detta innefattar att skicka kadrer till landsbygden, infiltrera fiendens led, organisera arbetarna på nyckelindustrier, genomföra sabotageaktioner i samordning med kampen på landsbygden, ge logistiskt stöd etc. Av de tre ovan nämnda är den första uppgiften, att organisera de breda massorna, grundläggande och primär. Utan att brett mobilisera massorna är det inte möjligt att utföra någon av de andra uppgifterna som att bygga enhetsfronten och utföra de militära uppgifterna.

3.3 Massmobilisering och partibygge

Vi måste bygga den bredaste massbasen genom att bygga olika sorters massorganisationer, såsom öppet revolutionära massorganisationer, lagliga demokratiska organisationer, hemliga massorganisationer, täckorganisationer etc. Beroende av situationen blir den ena eller andra typen av organisation viktigast under denna period. Men när vi tänker långsiktigt måste vi bygga flera typer av massorganisationer samtidigt.

Sålunda är huvudprincipen beträffandeorganisationer i städerna att massorganisationer bör vara så breda som möjligt. Eftersom den politiska situationen i Indien är ojämn måste vi utforska den rätta kombinationen av olika sorters massorganisationer. Medan det inte finns någon möjlighet att bilda öppet revolutionära massorganisationer i Andhra Pradesh, finns det flera stater där den möjligheten ännu existerar.

Sålunda kan vi organisera folket på flera sätt, beroende av läget. Men partibygge skall alltid ske med yttersta sekretess. Som erfarenheterna av arbete i Shanghai visar, när den vita terrorn var som värst under den kinesiska revolutionen: "Partiorganisationen skall vara hemlig, ju hemligare desto bättre. Medan en massorganisation skall vara öppen, ju bredare desto bättre.". Denna princip kan på ett skapande sätt tillämpas på våra villkor. De organisationer som öppet sprider partipolitik skall i allmänhet fungera i hemlighet. De organisationer som fungerar öppet och lagligt kan i allmänhet inte öppet identifiera sig med partiet, och bör verka under någon sorts täckmantel, med ett begränsat program.

Genom att korrekt samordna illegala och legala strukturer bör vi ha en metod att stegvis höja kampformerna och förbereda massorna att stå upp mot statens makt.

3.3.1 Olika sorters massorganisationer

Vår "Political and Organizational Review" identifierar tre typer av massorganisationer: 1) hemliga revolutionära massorganisationer, 2) öppna och halvöppna revolutionära massorganisationer, samt 3) öppna lagliga massorganisationer som inte är direkt länkade till partiet. Stadsarbete inom den tredje typen av organisationer kan ytterligare delas upp i tre breda kategorier: a) fraktionsarbete, b) täckorganisationer skapade av partiet, samt c) lagliga demokratiska organisationer.

3.3.1.1 Hemliga revolutionära massorganisationer

Dessa organisationer förblir strängt underjordiska och sprider partiets revolutionära linje bland massorna för att resa dem till väpnad kamp. De uppmanar öppet massorna att delta i folkkriget, sprida den centrala uppgiften utarbetad av partiet vid ett givet tillfälle, i hemlighet organisera massorna till strider och direkt tjäna som bas för rekrytering till partiet och folkkriget. Dessa massorganisationer byggs i hemlighet och bedriver hemlig propaganda. De byggs omkring ett klart och uttalat revolutionärt program. Att godta målen för revolutionen och vilighet att arbeta i hemlighet är således minimikrav för medlemskap.

I vårt parti har inte sådana massorganisationer bildats enligt någon plan. De uppstod i och omkring kampområdena när de öppet revolutionära organisationerna tvingades gå under jorden under hårt förtryck. Senare bildades de också medvetet i områden med relativt mindre förtryck. Idag med införandet av ett allindiskt förbud under POTA (Prevention of Terrorism Act – lagen om förebyggande av terrorism) kommer massorganisationer i fler områden att byggas underjordiskt. Många av dessa organisationer verkar huvudsakligen i städer. Fastän sådana hemliga organisationer kan bildas i vilken som helst sektor av massorna har vi hittills i städerna huvudsakligen satt upp dem bland ungdomar, studenter och arbetare.

I städerna utför dessa hemliga organisationer den viktiga uppgiften att sprida partilinjerna bland olika sektorer av massorna. De är de viktigaste förmedlarna av revolutionär propaganda. Beroende av fiendens dominerande position i städerna måste den viktiga uppgiften att resa massorna genom revolutionär propaganda utföras genom en hemlig struktur. Par-

tiets hemliga struktur kan emellertid inte vara det enda mediet för att sprida revolutionär politik. Detta skulle begränsa omfattningen och djupet av vår propagandas verkan. Det är därför nödvändigt att utveckla separata hemliga organisatoriska strukturer bland olika sektorer av folket, som kommer att överföra budskapet om partiets meningar till i synnerhet dessa sektorer, liksom till andra sektorer av de breda massorna. Detta är därför huvuduppgiften för de hemliga revolutionära massorganisationerna i städerna.

Det är de hemliga enheternas och kommittéernas uppgift att planera former och metoder för att sprida partilinjerna, utsprida partipropaganda samt formulera och sprida den revolutionära ståndpunkten på olika dagsfrågor – särskilt frågor som påverkar den sektor där de organiserar. Detta kan göras genom hemliga affischer, tal, broschyrer, kassetter, småskrifter och andra former av propaganda; det kan göras genom personlig kontakt med organisationens medlemmar; det kan göras genom planerade dramatiska handlingar som attacker på imperialistiska och comprador-borgerliga intressen och andra mål hos den härskande klassen. Genom uthållig och verksam propaganda, samt planerade aktioner, måste den hemliga revolutionära massorganisation sikta på en position där den påverkar, leder och till och med bestämmer handlingarna och besluten av icke-partiorganisationerna och massorna inom dess operationsområde.

Det kan finnas vissa gränser för de hemliga massorganisationernas möjligheter att organisera och mobilisera massorna till kamp i stor skala. Men det finns tillfällen där hemliga massorganisationer – fastän deras verkliga organisation är begränsad men deras inflytande betydande – kan leda betydande strider i vilka tiotusentals arbetare deltar.

Hemliga revolutionära massorganisationer kan inte samla massorna på samma omfattande sätt som öppna revolutionära massorganisationer. När en öppen revolutionär massorganisation tvingas gå under jorden ändrar den arbetsmetoderna, från öppna till hemliga genom att skicka kadrer underjordiskt etc. När detta är möjligt bör icke avslöjade delar av organisationens styrkor förflyttas för att arbeta i andra typer av organisationer, som täckorganisationer, fraktionsarbete, lagliga demokratiska organisationer, och så vidare.

Hemliga organisationer är inte organ för att leda och dirigera de lagliga organisationerna som inte är direkt länkade till partiet. Detta kommer att skapa en sorts skikt av onödigt halvparti mellan partiet och sådana organisationer. Vi bör således generellt undvika att skapa enheter av den hemliga organisa-

tionen inom den öppna organisationen för att leda de öppna organen. Partifraktionerna och cellerna som verkar i området bör utföra detta ledarskap. Den hemliga organisationen utför sin revolutionära roll genom upprop och bedriver propaganda för att leda och föra de öppna organisationerna i rätt riktning. Detta skall emellertid undvikas i områden där fältet för fraktionsarbete eller dolt arbete är för litet, eller där den öppna revolutionära propagandan kan avslöja att vi utför sådant arbete i detta område. Om det är nödvändigt för den hemliga organisationens medlemmar att arbeta aktivt inom den öppna organisationen kommer de att arbeta som vanliga öppna medlemmar av denna organisation, medan de vidtar särskilt omsorg för att bevara sin politiska identitet. Det är bättre att undvika att kombinera uppgifterna som aktivist i den hemliga organisationen och ledare i den öppna organisation; när det är möjligt bör olika kamrater tilldelas dessa åtskilda uppgifter. Således skall den hemliga massorganisation tjäna som förmedlare av revolutionär partipropaganda i städerna. Det är den organisationsform som är anpassad för att genomföra denna viktiga uppgift.

3.3.1.2 Öppna revolutionära massorganisationer

Dessa är de öppna och halvöppna massorganisationerna som öppet propagerar den nydemokratiska revolutionens politik och förbereder folket för väpnad kamp. Dessa organisationer använder tillgängliga lagliga möjligheter till att öppet bedriva revolutionär propaganda och agitation, och försöker mobilisera anti-imperialistiska och anti-feodala krafter så brett som möjligt.

Vårt parti har bildat och drivit sådana öppna revolutionära massorganisationer sedan sjuttioalet, särskilt under perioden som följde på upphävandet av undantagstillståndet 1977. Dessa öppna organisationer var då huvudorgan för massmobilisering både i städerna och på landsbygden. De var fanorna under vilka tusentals och tiotusentals mobiliserades, särskilt i stridsområdena i Andhra Pradesh och Bihar. Dessa mobiliseringar nådde sin topp i den "öppna" perioden fram till 1986 och under 1991 i Andhra Pradesh. De spelade rollen att dra de breda massorna mot revolutionen. Men med inledningen av undertryckandet förnekades de flesta av dessa organisationer alla lagliga möjligheter och tvingades gå under jorden. Direkta förbud infördes i Andhra Pradesh och Bihar, medan allvarliga begränsningar och övervakning sattes på organisationerna i andra stater. Sålunda har omfattningen av sådana organisationer drastiskt minskats med undertryckandet av vårt parti i hela landet. Idag kan bara mycket små öppna organ existera i några städer.

Det står klart av erfarenheten att denna form av organisation bara användas när den härskande klassen av olika skäl inte kan genomföra undertryckande. Eftersom detta är fallet är det begränsat utrymme för denna typ av organisation i städerna. Eftersom fienden i allmänhet är starkast i städerna är det få situationer när undertryckande inte kan genomföras. När folkkriget skärps finns således utrymme för lagliga möjligheter antingen beroende av de härskande klassernas svaghet på grund av inre motsättningar, eller beroende av en statlig plan att bevaka våra styrkor, eller beroende av något annat tillfälligt skäl.

Vad än skälet kan vara så bör vi värdera situationen och försöka göra bästa möjliga bruk av tillgängliga lagliga möjligheter, medan vi tänker på det långsiktiga perspektivet. Detta betyder att om vi skall få möjligheten att mobilisera massorna i stort antal under vår egen fana bör vi gripa tillfället. Samtidigt bör vi bara avslöja en liten del av våra styrkor och se till att flertalet av våra kadrer förblir dolda för fiendens övervakning. Vi skall på inga villkor hänge oss åt små demonstrationer där alla våra aktivister är lätta att identifiera och till och med videofilmade för att vara lättåtkomliga i framtiden. Vi bör förstå att tiden av lagliga möjligheter för öppna revolutionära organisationer i allmänhet kommer att bli kort och att vi böra använda perioden på bästa sätt för långsiktiga vinster. Medan partiet försöker mobilisera den största mängden av massorna i kamp på den öppna massorganisationens revolutionära plattform måste partiet koncentrera sig på och konsolidera elementen från dessa strider som kommer att tjäna det utdragna folkkrigets långsiktiga intressen.

Således måste vi förstå att den öppna revolutionära massorganisationen inte kan vara en varaktig form av massorganisation i städerna. Den kan och måste användas under perioder och situationer med lagliga möjligheter, och vi måste alltid vara redo att använda sådana möjligheter var de än uppträder. Medan vi gör detta måste vi dock alltid vara medvetna om partiets och klasskampens långsiktiga intressen och se till att de inte blir lidande i försök att uppnå några kortsiktiga vinster.

3.3.1.3 Fraktionsarbete

Partiet arbetar här genom de otaliga traditionella massorganisationer som verkar i städerna. Dessa traditionella massorganisationer är vanligen organisationer som massorna har skapat för att kämpa för sina intressen eller på annat sätt uppfylla deras behov. Partiet tränger in i sådana organisationer genom sina medlemmar eller andra aktivister, utan att avslöja några länkar till partiet. Genom organisationens verksamhet, försöker man dra massor-

na till revolutionen medan de mobiliseras för sina intressen. Rätt skött erbjuder denna organisationsmetod den bästa möjligheten till arbete under täckmantel under lång tid. Den är därför oundgänglig i områden med hårt förtryck. Men den kan och bör användas i alla städer eftersom den också ger utmärkta tillfällen att närma sig stora delar av folket; och om vi inte avslöjar länkarna med partiet kan vi verka under lång tid utan att lida av fientligt förtryck.

Arbete av denna natur kan utföras i olika typer av organisationer. De bästa organisationerna är de som är mer inriktade på kamp, som fackföreningar, slum- och andra lokalt baserade organisationer, ungdomsorganisationer, arbetslöshetsorganisationer, studentsammanslutningar och föreningar, kvinnoorganisationer, pendlarorganisationer etc. Dessutom finns det också andra organisationer som är välfärdsinriktade, samhällsbaserade eller för självhjälp – som arbetarkooperativ, kulturorganisationer, sportklubbar och idrottshallar, bibliotek, "bhan mandals" (en rörelse för att sjunga hymner på pendeltåg), ideella välfärdsorganisationer, välfärdorganisationer för kvinnor, kast- och nationalitetsbaserade välfärdsorganisationer, minoritetsorgan etc. Det finns också många organisationer som uppträder för en särskild fråga, under en särskild tid eller för en särskild festival etc.

De flesta av dessa organisationer uppträder naturligt beroende av massornas behov. Men många av dem kommer att ha direkt band eller indirekta länkar till härskarklassens partier och organisationer, Detta behöver emellertid inte påverka vår plan att arbeta i dem på lägre nivåer. Vårt viktigaste övervägande när vi bestämmer att arbeta i en särskild organisation är för det första om massorna är eller kan mobiliseras genom denna organisation, och för det andra om läget i organisationen är sådant att det finns utrymme för att politisk påverka massorna och dra några element mot partiet.

Ibland finns det olika massorganisationer med olika anknytningar som arbetar inom samma område – exempelvis flera fackföreningar inom samma fabrik. Vid ett sådant tillfälle kan vi behöva avgöra vilken organisation vi skall arbeta i. Återigen, detta beslut bör i stort vara enligt villkoren givna ovan. Vi kan till och med bestämma att arbeta i mer än en organisation om detta passar vår plan för området. Men vår allmänna metod bör vara att motsätta oss splittring av massornas enhet och stå för enheten av alla representativa massorganisationer som arbetar inom ett särskilt område.

När vi väl har bestämt oss för att utföra fraktionsarbete inom en organisation bör vi sträva efter att uppnå en ledande position inom denna. Det betyder

att vi bör vara i ett läge att påverka och vägleda organisationens beslut. Om det är nödvändigt att ta över funktionärsposter för att uppnå detta inflytande bör vi försöka det. Det betyder emellertid inte att vi alltid skall trycka på för att partimedlemmar skall ha funktionärsposter. Om våra planer kan genomföras genom icke-partimedlemmar eller till och med genom ledare som tillhör andra partier är detta bäst. Detta kommer inte bara att bättre stödja vår täckmantel, utan också låta våra partimedlemmar vara fria att utföra andra uppgifter. Men om det inte finns något annat alternativ, och det är majoritetens vilja, bör vi inte ha något förbud mot att medlemmar tar upp sådan poster.

Vare sig vi tar upp funktionärsposter eller inte är den viktiga punkten i fraktionsarbete det skickliga avslöjandet av reaktionärerna och reformisterna som leder eller deltar i dessa organisationer. Detta avslöjande är nödvändigt för att dra bort massorna från deras inflytande. Detta måste dock göras utan att avslöja oss själva inför fienden. Formerna för avslöjande kommer således att variera beroende av den konkreta situationen. I stora områden där risken är låg att våra fraktionsarbetande aktivister avslöjas kan vi använda propaganda genom den hemliga revolutionära massorganisationen eller till och med direkta upprop från partiet. I mindre områden som en enda fabrik eller slum kan vi i huvudsak eller enbart behöva använda mun-till-mun-propaganda. Ibland kan vi skapa konstgjorda banderoller som "arga arbetare", "oroade sluminnevägnare" etc. för att driva vår propaganda. Mycket ofta kan vi behöva använda en kombination av olika metoder. Vilken metoden än är bör den tillämpas noggrant, skickligt och konsekvent. Den skall säkra att massorna dras bort från reaktionärernas och reformisternas inflytande; den bör också samtidigt säkra att vi inte blir avslöjade i förtid och gör förluster.

Det finns två typer av avvikelser i fraktionsarbete. En är att sjunka till reaktionärernas och reformisternas nivå som leder organisationen och vägra att utföra något politiskt arbete i namn av att ha en långsiktig metod och undvika att avslöjas. Den andra är att snabbt bli avslöjad på grund av vår önskan att uppnå "snabba resultat". Båda avvikelserna bör undvikas. Huvudproblemet i vårt fraktionsarbete hittills har emellertid varit brist på långsiktighet. Våra misstag går från överdriven revolutionär retorik till enkla fel som att sjunga partisånger eller dela ut partilitteratur utan att vara säkra på pålitligheten hos dem som vi ger litteraturen. Fastän mycket erfarenhet finns i den internationella kommunistiska rörelsen och fastän vi själva har fått många praktiska lärdomar har vi ännu inte framgångsrikt kunnat ta in och genomföra dessa läxor i vår dagliga aktivitet. Fastän vi har erkänt detta fel i våra dokument återstår det

ännu att skola alla nivåer för att konkret få ut detta i praktiken. Fördjupat deltagande av ledarskapet är nödvändigt för detta.

Den avgörande punkten är att uppnå den riktiga balansen mellan att fullt ut använda lagliga möjligheter utan att överträda gränserna för samhällsliga sedvänjor, vanor, existerande kampformer etc. Våra tal och handlingar bör passa aktivisternas och massornas normala arbete i det särskilda området. Detta kommer naturligtvis att variera från situation till situation. Medan det kanske inte är onormalt att tillgripa "gherao" (blockader) bland många grupper av industriarbetare kan vi vara tvungna att hålla oss till svarta kännetecken och "dharnas" (fredliga sittstrejker) för bankanställda. Medan militanta anti-hemgifts- och anti-kaststrider kan vara normala i en del områden och stater kan de sociala normerna i andra stater och områden vara sådana att de omedelbart skulle dra till sig misstankar om vi försökte gå med i sådana strider genom täckorganisationer. Vi måste förmodligen begränsa oss till propaganda i sådana situationer. Sålunda bör vi planera våra aktiviteter och våra frågor och kampformer enligt den konkreta situationen i klasskampen, så att vår partiidentitet inte snart är misstänkt och avslöjad. Vi skall naturligtvis inte förminska oss själva till rena svansar efter massorna. Vi bör vara skickliga nog att vara ett steg före massorna utan att bli avslöjade. Vi skall använda möjligheter för att driva striderna till de yttersta socialt godtagbara gränserna, medan vi höjer massornas politiska medvetande över deras tidigare nivå. Vi bör således genom långsiktighet oavbrutet avancera rörelsen.

När vi väl har genomfört den riktiga attityden och metoden i vårt fraktionsarbete kan det bli ett kraftfullt verktyg i vårt stadsarbete. Detta var en brett använd form för organisering i städerna under den kinesiska revolutionen.

3.3.1.4 Partiskapade täckmassorganisationer

Ibland blir det nödvändigt för att direkt bilda massorganisationer under täckmantel, utan att avslöja deras länk till partiet. För det mesta uppträder ett sådant behov beroende av frånvaron av någon passande massorganisation inom vilken vi kan utföra fraktionsarbete. Ett exempel är fallet med oorganiserade arbetare där den etablerade fackföreningen har begränsad närvaro och vi ofta inte har något annat val än att sätta upp vår egen fackliga organisation för att ta upp de oorganiserade arbetarnas krav. Detta är dock inte det enda område inom vilket vi kan bilda täckorganisationer. I själva verket kan täckorganisationer vara av lika många olika typer som organisationerna för fraktionsarbete som vi har nämnt i det tidigare avsnittet. De kan gå från kamp-

organisationer av fackföreningstyp till välfärdsinriktade organisationer till enfrågebaserade organisationer etc. Metoderna för massarbete är heller inte särskilt olika från områdena för fraktionsarbete. Huvudskillnaden är naturligtvis att vi inte har uppgiften att avslöja som när vi arbetar inom reaktionära eller reformistiska organisationer.

När vi än bildar sådana täckorganisationer kommer vårt program att vara av begränsad natur, liknade andra sådana organisationer som arbetar i området. Medan vi använder dessa täckorganisationer för att mobilisera massorna för deras särskilda behov försöker vi dra in de bästa elementen i partiet. Vi bör vara försiktiga (särskilt i områden med förtryck) för att inte väcka statens uppmärksamhet genom att överskrida de socialt godtagbara gränserna för militant uppträdande i dessa områden. Om till exempel de normala vapnen som används i området är knivar och yxor bör vi inte tillgripa skjutvapen, eller vi bör normalt inte tillgripa avrättningar i ett nytt område där det inte finns någon historia av sådana handlingar.

Vi har under de senaste åren fått en del erfarenheter i att bygga täckorganisationer. I många områden har vi gjort olika misstag som lett till snabba avslöjanden av våra styrkor. Medan vi lär av dessa misstag bör vi inympa den riktiga långsiktiga metoden för att bevara sådana organisationer under en lång tid medan vi gör dem till starka bastioner för masskamp.

3.3.1.5 Lagliga demokratiska organisationer

Detta är organisationer som har bildats på uttalat politiskt grund med några eller alla aspekter av ett anti-imperialistiskt, anti-feodalt program, och med ett handlingsprogram och kampformer som i stort sett faller inom en laglig ram. En del sådana organisationer kan vara de som tar hand om en särskild sektor, som fackföreningar, studentsammanslutningar, kvinnofronter, organisationer för att upphäva kastväsendet, organisationer för nationaliteter, författarföreningar, advokatsammanslutningar, lärarförbund, kulturgrupper etc. Andra kan skapas med enfrågeinriktade program mot särskilda kärnfrågor som system med kontraktarbete, arbetslöshet och förlust av arbete, kastövergrepp, kommunalism, imperialistisk kultur, våld mot kvinnor, anpassat undervisningen i skolorna till Hinduismen, korrupktion, regional efterblivenhet och bildande av delstater etc. Fältet för de lagliga demokratiska organisationerna är mycket brett, från de breda koalitioner och allianserna som bildats mot förtryck, globalisering, hindufascism, och ända till de allomfattande organ som bildats under anti-kapitalismens eller folkkampens

fanor. Sådana organisationer kan bildas på olika nivåer – samhälle/stad, distrikt, stat, region, riksnivå eller till och med på internationell nivå.

Vårt parti har bara initierat eller deltagit i bildandet av sådana organisationer under de senaste åren. Vår erfarenhet är sålunda begränsad. Men snarare än erfarenhet har problemet varit bristen på klar förståelse av begreppet, rollen och vikten av den lagliga demokratiska organisationen. Detta har lett till spontanitet, en metod med försök och misslyckande, och praktiska misstag. Detta har lett till att våra organisationer har förblivit inom en snäv bas av stöd. Det har hindrat oss från att verkligen i praktiken utöva hela omfattningen av lagliga demokratiska organisationer. Det har hindrat oss från att fullt ut använda lagliga möjligheter för den vidaste mobiliseringen av massorna.

I själva verket tjänar de lagliga demokratiska organisationerna som viktiga verktyg i partiets försök till mobilisering av massorna i städerna. Detta eftersom förtrycket normalt hindrar de öppna revolutionära massorganisationerna från att verka. Den lagliga demokratiska rörelsen är sålunda den arena på vilken massorna kan delta i tusentals och tiotusentals och få politisk erfarenhet. Den har således en mycket viktig roll i revolutionen, som komplement till den väpnade kampen på landsbygden.

Revolutionärer i andra länder, särskilt Filippinerna, har deltagit i och utnyttjat den lagliga demokratiska rörelsen mycket effektivt. I Indien finns det också ett utmärkt utrymme för att delta i, stödja och utveckla demokratiska organisationer och rörelser för att främja revolutionens intressen. Massorna lider under imperialismens och feodalismens ok, deltar regelbundet i otaliga små eller stora militanta dagliga strider. Oräkneliga gräsrotsorganisationer och ledare med begränsat perspektiv verkar inom ett lagligt ramverk och leder dem. Det är dessa strider och organisationer som ger den konkreta materiella grunden för att sätta upp breda demokratiska organisationer. Och det är genom de lagliga demokratiska rörelserna som dessa strider tas ut ur sina snäva gränser, enas och får politisk ledning.

Det är således nödvändigt att vårt parti i städerna bör lägga stor vikt på uppgiften att delta i och bygga en bred laglig demokratisk rörelse. Vi bör gå med i, bilda, eller delta i bildandet av lagliga demokratiska organisationer av olika typer – för sektorer, enfrågeinriktade eller brett baserade; beroende av nödvändighet och fruktbarhet kan detta ske på vilken nivå som helst från samhälles/områdesnivån till den riksomfattande/internationella nivån. Medan vi tar upp denna uppgift och tilldelar den resurser måste vi också vara på vakt mot en tendens att ensidigt överbetona svepande massmobiliseringar och strid-

er på bekostnad av de centrala uppgifterna av konsolidering och partibygge. Den lagliga demokratiska rörelsen själv kan bara gå från styrka till styrka och vara kvar på den riktiga politiska kursen om vi koncentrerar oss tillräckligt och samtidigt på att utveckla den hemliga partikärnan inom den. Medan vi ger lämplig vikt åt den lagliga rörelsen bör vi se till att upprätthålla den riktiga dialektiska balansen mellan behoven och betydelsen av lagligt och olagligt arbete, den öppna och hemliga organisationen.

Att upprätthålla förbindelser mellan öppet och hemligt betyder också strikt iakttagande av tekniska försiktigheter. Detta betyder att skydda partiledningen från avslöjande och fara liksom att skydda det lagliga ledarskapet från att avslöjas som tillhörande vårt parti. Möten mellan det öppna och hemliga ledarskapet bör så långt som möjligt undvikas, och vägledning bör normalt ske genom skrivna meddelanden och andra metoder vilka bör användas för att skydda de interna partiförbindelserna. När ett möte ska äga rum bör lämpliga åtgärder vidtagas för att skydda de öppet arbetande kamraterna. Samtidigt bör vi undvika att ha en hel pluton framför offentliga personer och därigenom avslöja vår identitet och förbindelser.

Vi bör generellt undvika att avslöja vårt partis inflytande inom en särskild organisation liksom identiteten av våra partimedlemmar och andra kamrater nära oss. Men när våra aktiviteter utvidgas och intensifieras kan vi inte hindra att fienden blir mer misstänksam, startar övervakning och ägnar sig åt trakasserier. Detta betyder emellertid inte att de lätt kommer att kunna utlösa fullskalig repression och genomföra förbud. Så länge som organisationen håller sig till principerna för laglig demokratisk verksamhet, och så länge som den har en tillräcklig bas av stöd, kommer det vara svårt för staten att förbjuda den.

Den avgörande centrala punkten är emellertid organisationens bredd. Om vi skapar en smal organisation begränsad bara till våra partistyrkor kan vi inte förvänta oss att den kan fortsätta länge, även om vi använder alla tekniska försiktighetsåtgärder för att dölja vår identitet. Å andra sidan, om breda sektorer av massorna är samlade och om ett brett fält av icke-partistyrkor är eniga kommer inte fienden att vara i en sådan lättvindig position att de fullständigt kan undertrycka den. Även om fienden angriper organisationen riskerar de att detta tvärt om skapar bredare protester och stöd.

Men för att uppnå bred enighet är det nödvändigt för oss att ha en metod för vilken laglig organisation vi än deltar i. Vi bör bredda våra ansträngningar långt utanför det revolutionära lägret och försöka dra

in och enas med ett brett spektrum av kämpande styrkor på olika fronter. Ett minimum av politisk förståelse i varje organisation bör vara grunden för våra enhetssträvanden. Vårt grundläggande villkor bör vara att hålla fast vid ett politiskt minimiprogram. Vi bör i själva verket inrikta oss på sådana organisationer och enskilda som verkligen är hängivna att kämpa, och försöka få med dem i alla ansträngningar till bred enighet. Om vi har den attityden och kan skicka lämpliga krafter kommer vi säkert att snart uppnå många framgångar. Det är genom sådana ansträngningar som vi kommer att kunna se den lagliga demokratiska rörelsen träda fram som en mäktig kraft i städerna, komplementera den väpnade kampen på landsbygden och hjälpa till att främja revolutionen i hela landet.

3.3.2 Organisering i bostadsområden.

Även om arbetsplatsorganisering är den främsta organisationen för arbetare bör vi även lyfta frågan om att organisera arbetare i slumkvarter och andra bostadsområden. På det viset kan vi få kontakt med nya arbetare från olika branscher samt få in deras familjer i rörelsen och vi kan organisera halvproletariatet och andra delar av de fattiga i städerna som lever i slummen och andra fattiga bostadsområden. I dessa områden finns det många traditionella organisationer. Då folket där lever under osäkra förhållanden går de spontant samman för att stödja varandra och de förenas i organisationer för att kämpa för sina rättigheter, för att säkra bättre levnadsvillkor, lösa problem och bättre organisera sociala och kulturella aktiviteter. De vanligaste typerna av traditionella organisationer är sluminvånarorganisationer, Bastieller chawl-kommittéer, "Mahila mandals", Sociala organisationer ungdomsklubbar, idrottsklubbar, kulturella organisationer, kommittéer för olika festivaler som Ganesh-festivalen, Durga Puja, Ambedkar Jayanti, etc. Det finns också några organisationer som är specifika för vissa regioner, städer eller områden. Eftersom sådana organisationer erbjuder det bästa skyddet för folket bör vi försöka göra det bästa av dessa traditionella organisationer och framför allt arbeta inom dem. Även om det finns ett behov av att bilda nya legala organisationer bör vi oftast ge dem samma former som de som redan finns bland massorna.

Olika dagsfrågor är vanliga inslag i lokalarbetet, särskilt i slumkvarter och kåkstäder såsom; för grundläggande bekvämligheter som vatten, el, toaletter och avlopp; mot korruption och utsugande ägare av ransoneringsbutiker, förfalskare och svartarbetsbörshajar, slumvärdar, kriminella gäng och andra trasproletärer samt kampen mot rivningar. Vi ska organisera kampen i dessa frågor genom lokalkommittéer och kåkstadsorganisationer. Eftersom kvinnor och

arbetslösa ungdomar spelar en ledande roll i de flesta av dessa kamper bör ungdoms- och kvinnoorganisationer som Mahila Mandal involveras och kampen kan ledas under deras fanor.

Förutom de ovan nämnda kampfrågorna och organisationerna, bör vi uppmärksamma massornas välfärd och kulturella behov. Vi bör använda kulturgrupper för att främja en demokratisk kultur. Vi kan också inrätta bibliotek med läsesalar som kan ge en framstegsvänlig utbildning. Vi bör också uppmärksamma frågan om att lösa motsättningar inom folket. Traditionella organisationsformer som såsom byråd, (Panchayats), bör omvandlas och befrias från feodala och exploaterande sedvänjor.

Vi bör alltid propagera och utbilda mot hindufascisternas verksamhet. I områden med lokala spänningar bör vi inrätta ständiga fredskommittéer för hela bostadsområden och starta självförsvarsgrupper. Liknande lämpliga åtgärder kan genomföras i områden med kast- eller nationalitetsbaserade motsättningar. Självförsvaret bör organiseras mot lejda kriminella, kallade goondas, och trasproletärer. Om sådana motståndsgupper bli välorganiserade kan de även leda massornas motstånd i andra kamper som i strider mot rivningar.

Ett problem som är utmärkande för slumarbetet är problemet med så kallade icke-statliga organisationer, NGO:s vilka är finansierade direkt av imperialisterna. De existerar idag i nästan alla slumområden i landets största städer. Vi bör förklara för massorna i slummen och särskilt aktivisterna, om den skadliga roll sådana organisationer och de agenturer som finansierar dem, spelar. Vi bör särskilt motverka dem när de står i vägen för folkets kamp. Om sådana organisationer verkar för någon rättfärdig kamp kan vi ha aktionsenhet med dem i enskilda frågor. I tider av hård repression kan vi arbeta inom dem.

Genom de traditionella massorganisationerna kan och bör vi organisera politisk propaganda, men den kommer att vara av begränsad natur. För högre nivåer av propaganda och mobilisering bör vi arbeta under de lagligt demokratiska organisationernas fanor eller även förena några av de traditionella organisationerna till. På så vis kan slummen och fattigkvarterens frågor kopplas till den övergripande kampen mot globalisering och imperialism. För att öppet kunna propagera för partiståndpunkter bör vi använda hemliga organisationer som underjordiska revolutionära arbetarorganisationer och ungdomsförbund. Så bör vi endast göra om vi vidtar nödvändiga försiktighetsåtgärder för att förhindra att vårt lokala arbete avslöjas. Om bostads- och slumo-

mrådesarbetet är mycket begränsat och smalt bör vi undvika att göra propaganda genom dessa typer av organisationer där.

Vi bör stärka arbetet med aktivisterna som framträder i kampen. Först i lokala basti-kommittéer (bostadskommittéer i slummen, ö.a.) för att sen gå vidare med att organisera dem i kandidatceller till partiet. Dessa Basti-grupper, particeller och Basti-partikommittéer är kärnorna i arbetet med att planera och leda alla aktiviteter och kamp i slumområdena och i arbetet med politisk propaganda och skolning, samt för att rekrytera nya partimedlemmar. Situationen för de fattiga i städernas slum och i andra områden förvärras ständigt. Antalet bosatta i slummen är idag 41 miljoner utspridda i 607 städer. I den största Indiska megastaden, Bombay, bor 49% av befolkningen i slummen. Vårt parti har hittills ägnat begränsad uppmärksamhet åt organisering av dessa. Andra revolutionära partier, särskilt Perus Kommunistiska Parti (PKP), var särskilt framgångsrika i detta avseende. Kåkstäderna i Lima var länge revolutionära fästen. Även vi bör arbeta för att skapa sådana fästen i Indiens storstäder.

3.3.3 Partibygget

Masskamp och massorganisationer är absolut nödvändiga för att förbereda massorna för revolutionen. De är dock inte tillräckliga i sig utan medveten konsolidering och utveckling av avantgardet, det kommunistiska partiet, behövs. De bästa kamrater som framträtt i kampen bör genomgå en process av ideologiskpolitisk utbildning i aktivistgrupper, studiecirklar, politiska skolor och sedan härddas som kandidatmedlemmar och för att slutligen anslutas till en particell. Denna process är en ganska långsam och mödosam process jämfört med den spontana svepande massrörelsen. Konsolidering kan inte uppstå spontant. Det krävs medveten planering för detta och en systematisk uppföljning och ledning på alla nivåer. I stadsområden är particellen avgörande för en systematisk och seriös partiuppbyggnad. Alla högre nivåer måste ständigt följa upp och uppmärksamma denna uppgift.

I stadsområden måste vi koncentrera oss på att konsolidera dessa kamrater i avantgardet från industriproletariatet. Detta är extra viktigt med tanke på vår nuvarande begränsade andel partimedlemmar från arbetarklassen. Vi måste koncentrera oss på arbetarklassens kamp och organisationer, både på arbetsplatser och i slumområdena, och vi har som mål att ta in ett så stort antal som möjligt av de bästa ur arbetarklassens led till partiet. Förutom arbetarklassen bör vi anstränga oss med värvningen och konsolideringen av halvproletärer, studenter, intellektuella och andra delar av småbourgeoisien.

3.3.3.2 Aktivistgrupper.

Underjordiska aktivistgrupper är avgörande enheter i partiuppbygge och rekryteringsprocessen. För närvarande är de den främsta organisatoriska formen för stärkande av de mest aktiva och uppriktiga element som klasskampen frambringat. De är den enhet genom vilken medlemmarnas verksamhet får politisk riktning, genom vilken de får ideologiskpolitisk skolning, genom vilken deras livsbeslut blir politik och genom vilken de blir invalda till partimedlemmar.

Aktivistgrupper kan bildas på arbetsplatser - fabriker, gruvor, industriområden, arbetsskift, avdelningar, sektioner, kontor, filialer eller på någon annan nivå som kan vara grund för organisering. De kan även bildas i bostadsområden, i slummen, i enskilda höghus, på en gata, i ett lokalt samhälle eller utifrån någon annan enhet, som exempelvis på en grund eller högskola eller någon annan institution. Där organisationen baseras på en viss enhet kan alltså aktivistgrupper bildas på ett sätt som är adekvat för just den.

Den främsta grundvalen för att komma in i aktivistgruppen är aktivitetsgraden. Samtliga i aktivistgruppen bör delta regelbundet eller vara beredd att delta regelbundet i verksamheten. Andra kriterier av vikt är sympati för den revolutionära politiken och ståndaktighet i förhållande till vår sak och i försvar av massornas intressen.

Aktivistgrupper byggs upp av de avancerade elementen av massorna. De bör bildas så snart som möjligt när man har uppnått en viss aktivitetsnivå. Beroende på den konkreta situationen kan gruppen bestå av 3 - 7 medlemmar. Normalt bör minst en duglig partimedlem ges ansvaret för att leda en viss aktivistgrupp. Detta bör dock normalt ske utan att man går ut och deklarerar öppet att han eller hon är partimedlem.

De uppgifter och ansvar som en aktivistgrupp har varierar beroende på arbetsområdet. För alla organiserade bland massorna kan ansvaret grovt delas in i 3 kategorier. För det första finns uppgiften att vägleda och förändra massornas organisationer till enheter som verkligen företräder massornas intressen. Om inga massorganisationer finns bör man försöka att bilda sådana organisationer. För det andra bör gruppen ges i uppdrag att politisera de breda massorna. För det tredje bör de bygga upp ett självförsvar. Dessa ansvarsområden bör diskuteras i aktivistgruppen och fördelas mellan medlemmarna.

Simultant med dessa uppgifter har gruppens ledare som partimedlem även i uppgift att leda gruppens ideologisk-politiska skolning. Lektioner och gemensamma studier bör anordnas och stor vikt bör läggas vid andra mer flexibla metoder som informella diskussioner, filmvisning, individuell läsning, etc. När gruppen utvecklas, bör det finnas utrymme för gemensamma diskussioner om personliga angelägenheter och familjeproblem och detta ska användas för att hjälpa medlemmarna att fatta politiska beslut i sitt personliga liv.

Genom ovanstående process kan några, alla eller kanske ingen av medlemmarna ur aktivistgrupp utvecklas till att bli kandidatmedlemmar och sedan partimedlemmar. Detta kan leda till att en particell bildas i det område där aktivistgruppen varit aktiv. När en sådan cell har bildats bör aktivistgruppen upplösas eller återskapas utan att avslöja cellen för de som inte är partimedlemmar. Så långt som det är möjligt bör en aktivistgrupp och particell inte samtidigt finnas med parallellt ansvar inom samma område på samma nivå. Exempelvis bör det inte finnas en aktivistgrupp och en cell samtidigt på samma avdelning inom en fabrik, men det kan däremot finnas en particell för hela fabriken och en aktivistgrupp för en avdelning.

Således är aktivistgruppen en tillfällig form av organisering. Dess syfte är att underlätta konsolideringen av de mest avancerade delarna av massorna och få in dem i avantgardet, i partiet. När detta sker på ett systematiskt och planerat sätt kan det spela en avgörande roll i processen av partibygge.

3.3.3.3 Politisk utbildning

Aktivister och kadrer involverade i stadsarbetet kämpar i områden dominerade av fienden och drabbas därför mer av främmande klassers och bourgeoisiens ideologiska inflytande. Då de oftast är långt från de områden där den väpnade kampen utvecklas finns det en tendens att hänge sig åt ytterligheter och att avvika från vår grundlinje. I situationer när den rörelsen i staden är svag finns det en tendens till missmod och brist på förtroende för den revolutionära linjen. När den istället är på uppgång, finns det utrymme för att övervärdera betydelsen av arbetet i städerna och lägga mindre vikt vid landsbygdens väpnade kamp. Sådana avvikelser kan förebyggas och åtgärdas genom kontinuerlig ideologisk-politisk skolning. Det finns alltid ett behov av fast och systematisk utbildning i marxism-leninismen-maoismen och det långvariga folkkrigets linje. Detta är nödvändigt inte bara för att föra rörelsen framåt utan också för att slåss mot skadligt inflytande från reaktionärer.

Trots detta behov är den politiska skolningen i partiarbetet i städerna ett eftersatt område. Oberoende organisatörer som stannar under längre perioder utan kontakt med de högre kommittéerna utför det mesta av arbetet i städerna. I avsaknad av systematisk planering och uppföljning så lämnas uppgiften med politisk skolning till de möjligheter och initiativ som finns på den lägre nivån. Det finns också därmed en större risk att någon fångas upp av det brådskande i det omedelbara praktiska arbetet och försummar de långsiktiga ideologiska behoven. Ett annat problem är det tekniska problemet med att hålla lektioner och skolor i städer. Trots att hotet från staten kan minskas genom bättre säkerhetsmetoder så finns fortfarande problemet med att genomföra många korta lektioner vilka kan exponera kamrater som arbetar inom olika områden. Att blanda kamrater från olika städer eller till och med från olika delstater kan ibland minska problemet med exponering men det kan inte alltid vara lösningen.

Allt detta innebär dock att politiska utbildningsuppgifter i staden inte kan uppfyllas utan ett aktivt ingripande av de högre kommittéerna. Kurser, metoder för att genomföra skolor och ta klasser, tekniska metoder, utbildning av lärare, planer för utbildning på olika nivåer – allt kräver personlig uppmärksamhet av de högre kadreerna.

På de högre nivåerna av aktivistgrupperna och ovanför dessa är det för närvarande nödvändigt att systematiskt genomföra de program och kurser som beslutas och sätta upp ramar för dessa. I framtiden kommer det att bli nödvändigt att utveckla speciella kurser och utbildningar för att särskilt tillgodose behoven i städerna. Ett ständigt behov som är speciellt utmärkande för arbetet i stadsmiljön är att utveckla de många lärare som ska ta de många små striderna som detta arbete kräver.

Noggrann kontinuerlig politisk skolning på de högre partinivåerna är nyckeln för god partiledning, och inom massorganisationerna och på particellnivå är det nödvändigt för att ge rörelsen en god grund. Uppgiften att ge politisk skolning på dessa nivåer är ännu viktigare i stadsområden, eftersom det normala verksamhetsområdet för dessa kamrater är fraktionering och som gömda inom massorganisationer där de inte kan avslöja sin identitet och där de ständigt agerar bland icke-partikrafter och även bland element från den härskande klassen.

Skolningen inom olika ämnen av massorna bör ske under öppna former med sådana ämnen som inte väcker statens uppmärksamhet och vi bör försöka att anta och anpassa alla de lokala former som används av de härskande och andra samhällsklasser. Vi kan således använda bibliotek, gathörn, gemens-

am läsning, studera olika inlägg och använda andra medel som kan nyttjas för att sprida progressiv litteratur mitt bland andra mer allmänna böcker, vi kan hålla föreläsningsserier under festivaler, debatt och tävlingar, vi kan hålla vältalighetstävlingar eller våga-talakurser eller kurser i personlig utveckling där våra kamrater kan uttrycka progressiva åsikter. Politiska frågor ingår då i kursplanen, och får sin del i massorganisationerna och i träningsläger och liknande. Den politiska nivån i sådan skolning, när man använder sådana metoder, kommer naturligtvis att vara mycket låg, men det är mycket viktigt att det sker regelbundet för att hålla upp en politisk stämning även bland de mer efterblivna inom massorganisation. För de mer avancerade delarna vi har naturligtvis möjlighet att använda andra forum och metoder, såsom exempelvis aktivistgruppen.

Aktivistgruppen, kandidat- och particellernas politiska utbildning måste planeras av samma nivå som de högsta ansvariga utskotten och innehålla ett utbildningsmaterial som är lämpligt för det område där kamraterna ska kämpa i och då detta material utgör grunden bör även kommittéerna välja ett sådant som är väl utvalt för de lokala förhållandena i staden. När man planerar måste man hålla i minnet att utbildningssystemet för arbetet i städerna måste vara så decentraliserad som möjligt. Detta innebär att kurser och material bör vara sådana att de lätt kan genomföras och användas av de ansvariga arrangörerna och partimedlemmarna som slutligen kommer att anta uppgiften av att vara lärare. Detta är mycket viktigt. Ett välplanerat system för decentraliserad politisk utbildning, med tillräckliga lärare och regelbunden uppföljning från utskottet är vad varje kamp i städerna kräver.

3.3.4 Partistruktur

Vår partistruktur i stadsområdena skiljer sig från partiets struktur på landsbygden då problemen är av en annan art. Problemen är att bygga och att upprätthålla stabila organisationer, bibehålla en kontinuitet i partiledningen, koordinera arbetet mellan den öppna och den hemliga partiverksamheten, samordna partiarbetet mellan lägre och högre instanser, samt koppla ihop stadsorganisationen med ledarskapet som är baserat på landsbygden. Dessa problem kan inte lösas utan att det uppmärksam studeras av partiets högre instanser i syfte att utveckla konkreta och praktiska metoder. Vi behöver också gemensamt fastställa en bred samfäll strategi vad gäller målsättning, arbetsuppgifter och metoder för att lättare kunna påskynda partistrukturens utveckling i stadsområdena.

Den fundamentala principen som ligger till grund för vår partistruktur, framförallt gällande stadsområdena, är politisk centralisation i kombination med organisatorisk decentralisation. Detta innebär att alla partimedlemmar och partiorgan, framförallt på de lägre nivåerna, skall ha en gedigen ideologisk-politisk grund att stå på, så att de är väl rustade för att kunna fatta självständiga organisatoriska beslut i enlighet med partiets politiska linje. Detta är särskilt viktigt i stadsområdena p.g.a. de tekniska svårigheterna att upprätthålla nära och ständiga förbindelser mellan de hemliga högre organen och de lägre nivåerna inom organisationen som är engagerade i det direkta öppna arbetet. Detta är av största vikt eftersom det politiska arbetet i stadsområdena ofta kräver en omedelbar och snabb reaktion i det dagliga arbetet. Då nyhetsflödet har ökat i mängd p.g.a. den snabba utvecklingen inom informationsteknologi och media, kan den politiska responsen dröja i dagar och timmar vilket kan hindra det lokala arbetet i stadsområdena. Därför är partiet beroende av starka partiorgan som ligger till grund för vår partistruktur – particellerna och de lägre nivåkommittéerna – men även de avdelningarna som står för kommunikationen mellan Partiet och massorganisationerna.

3.3.4.1 Particellen

Particellen i stadsområdet kan formeras på basis av produktionsenheten - för arbetarna kan detta innebära formation på t ex fabriker, butiker, avdelning, sektion, skiftlag, industriområde. För studenter och anställda tillhörande medelklassen kan particellen formeras på universitet, högskola, myndighet och institution. Particellen kan även bildas på geografisk basis (dvs partimedlemmens boende) – såsom förorten, bostadsområdet, kvarteret eller bostadshuset. Huruvida antalet partimedlemmar understiger tre personer (t ex på en fabrik) kan de organiseras med angränsande enheter för bildandet av en particell. Detta bör dock undvikas i stadsområdena för att på så sätt undvika onödig exponering. Är arbetet av likartad typ kan en gemensam cell bildas men i andra fall är det bättre att avvakta med bildandet av particellen till dess att den egna rekryteringen ger önskat resultat.

Particellen utgör det ledande organet för alla övriga enheter inom Partiet med likartade ansvarsområden. Cellens grundläggande politiska åtaganden sker under den lokala kommitténs ledarskap. Det politiska arbetet för stadsområdets particell innebär att organisera massorna, politisera massorna, utbilda och rekrytera de personer som visar störst engagemang och duglighet till Partiet, samt att för-

bereda medlemmar och andra aktivister för att bege sig ut på landsbygden och kämpa för den agrara revolutionens framgång.

Particellen bör skapa sitt eget hemliga nätverk bestående av flyktsställen och mötesplatser. I görligaste mån bör mötena inte ske i områdena där medlemmarna utför sitt politiska massarbete. Generellt bör inte en particellmedlem förflyttas mellan celler för att på så sätt minska onödig exponering.

Finns det i området tre yrkesrevolutionärer och dessa är medvetna om varandras existens kan en Yrkesrevolutionär Cell formeras. Den Yrkesrevolutionära Cellen skall dock inte överta den lokala partikommitténs ledarskap och funktioner och börja planera politiska aktioner i området för alla övriga Particeller. Detta kan komma att resultera i onödig exponering av Partiets struktur och dess politiska arbetsrutiner och kan i längden innebära förluster.

Vad gäller den politiska arbetsplaneringen, kan varje yrkesrevolutionär ingå i den particell som har hand om yrkesrevolutionärens politiska ansvarsområde. Om detta inte är möjligt bör planeringsarbetet skötas av den lokale organisatören eller den lokale kommittémedlemmen. Den yrkesrevolutionära cellens huvudsakliga funktion är att tillhandahålla politisk träning och personlig utveckling till varje enskild yrkesrevolutionär, som inte skulle kunna genomföras av den deltidsarbetande lokala Particellen p.g.a. tidsnöd och andra begränsningar. Längre politiska utbildningsprogram, kollektivt studerande och debatterande, samt andra likartade aktiviteter kan utföras av den Yrkesrevolutionära cellen. Därmed kan en sådan cell spela en viktig utbildningsroll vad gäller påskyndandet av det framtida partiledarskapet. Detta politiska arbete måste ske med största tillförsikt och noggrant avvägas med de övriga politiska aktiviteterna i området för att undvika förluster. Således bör inte en yrkesrevolutionär som agerar i ett oskyddat område eller om yrkesrevolutionären visar tecken på obeslutsamhet kan denne inte ingå i en Yrkesrevolutionär cell.

3.3.4.2 Deltidspartikommittéer

Där två eller flera Particeller agerar inom en geografisk ort eller inom ett specifikt arbetsområde bör Partiet organisera lokala Partikommittéer i fabriker/industriområden, Partikommittéer i området Basti och Partikommittéer på universitetsområden. Dessa kommittéer kan uteslutande bestå av deltidsaktivister, eller blandas med yrkesrevolutionärer och lokala organisatörer. Denna typ av kommitté agerar på en nivå mellan Områdeskommittén och Particellerna. Denna kommitté utgör det ledande och det vägledande partiorganet för alla particeller i vardande,

fullödiga Particeller, övriga partigrupperingar samt andra särgrupper inom ett specifikt ansvarsområde. Denna Partikommitté godkänner rekryteringen av medlemskandidater och avgör deras eventuella medlemskap i Partiet.

Denna partikommitté på mellannivå utgör ett viktigt led för partiets struktur inom stadsområdena. De dagliga politiska frågorna kan hanteras på ett mer effektivt sätt i particellerna och i övriga lokala partipolitiska grupperingar. Partimedlemmar i de högre beslutsfattande kommittéerna utsätter sig dessutom för mindre personlig risk eftersom de inte behöver besöka varje enskild particell. Nödvändigheten av att inrätta partikommittéer på mellannivå i stadsområdena har dessvärre inte skett i den takt som det borde ha gjorts. Vi har än så länge väldigt få områden där sådana kommittéer skapats och vår erfarenhet är således mycket begränsad. De viktigaste aspekterna vi bör fokusera på när vi installerar dessa kommittéer är rätt val av pålitliga kommittéledamöter, att vara noggranna med att upprätta ett hemligt nätverk för skydd, kommunikation och möten. Var också extremt noggranna med att inte avslöja identiteten på utskottets ledamöter till alla partimedlemmar. Vid behov kan extra åtgärder också vidtas för rapportering, så att partimedlemmarnas och aktivisternas riktiga identiteter skyddas. Generellt bör vi anta en långsiktig strategi för att bygga sådana kommittéer och bevara dem under en lång tid. Ett väl fungerande nätverk bestående av sådana kommittéer kan avsevärt förbättra Partiets struktur och funktion i stadsområdena.

3.3.4.3 Partiets fraktioner

Förutom particellerna och partiets kommittéer skall partiet även skapa fraktioner i olika icke-partiorganisationer i syfte att säkerställa att medlemmar som fungerar inom ramen för dessa organisationer uttrycker en enda vilja, att de fullföljer en enhetlig taktik och agerar i harmoni. Genom dessa organ utövar partiet sitt inflytande över dessa organisationer och för fram partiets politik. Eftersom det mesta av arbetet i städerna sker genom icke-partiorganisationer, är väl fungerande fraktioner en mycket viktig del av partiets organisering i stadsområdena. Fraktionerna är nödvändiga för att förena och samordna partiets krafter inom de olika icke-partiorganisationerna och ser till att de spelar en ledande roll.

Partikommittéerna kan bilda fraktioner i de organisationer eller verkställande utskott där det finns minst tre partimedlemmar. Finns det däremot redan en particell etablerad i en icke-partiorganisation finns det inget behov av att bilda en fraktion då particellen kan utföra fraktionens alla uppgifter. Likadant gäller om partiets huvudstyrka inom icke-partior-

ganisationen eller dess verkställande utskott redan är organiserade i en partikommitté, eller på grund av några andra praktiska överväganden kan partiet utskott besluta att inte bilda en fraktion. Men oavsett var medlemmarna i icke-partiorganisationen än är organiserade, eller där det sker mycket arbete, är det fördelaktigt att bilda en Fraktion.

Fraktionen leds och övervakas av den berörda partikommittén. Exempelvis underordnas en Fraktion inom en facklig organisation på en fabrik partiets fabriksområdeskommitté och fraktionen inom en facklig organisation på stadsnivå underordnas partiets stadskommitté. Den berörda partikommittén beslutar om att bilda fraktion med alla eller med några av de partimedlemmar som finns i området. Partikommittén har också rätt att sända partimedlemmar till fraktionen och att även återkalla alla medlemmar från fraktionen. Medlemmar som deltar i en stor del av det politiska arbetet i stadsområdena eller som är under polisbevakning bör inte ingå i fraktionens forum trots att de spelar en betydande roll i icke-partiorganisation. Det kan också vara nödvändigt ibland för att skydda en kamrats partiidentitet. Partiets kommitté bör i dessa fall se till att utforma särskilda medel och metoder för att samordna sådana partikamrater och få dem att fungera i samstämmighet med fraktionen och den riktning som fraktionen har. Partiets fraktion styr arbetet i den organisation den är verksam i. Alla frågor inom organisationen skall diskuteras i Fraktionen. Alla partimedlemmar måste tala och rösta inom organisationen i enlighet med de beslut som fattats av fraktionen. Det åligger partikommittéerna att se över arbetet i de olika fraktionerna för att se till att hela organisationen styrs enligt en gemensam politik och plan.

3.3.4.4 Skikt

Med skikt avses de olika nivåerna i partiets stadsorganisation såsom stadskommittén, områdeskommittéer, fabriks-, basti-, universitetskommittéer, particeller, kandidatceller, liksom förbindelser till massorganisationer såsom aktivistgrupperingar och fraktioner. Eftersom fiendehotet är större i städerna är det alltid nödvändigt att upprätthålla ett antal skikt från lägsta till de högsta nivåerna, och det är viktigt att arbeta igenom dessa skikt utan att kringgå dem.

Vi har sedan några år i våra dokument betonat behovet och vikten av att arbeta genom skiktarbete. Vi har dock inte nått några större framsteg i detta avseende. De flesta stadsorganisationerna inom Partiet har inte koncentrerat sig på att bygga tillräckligt dugliga skikt, och även om det finns skikt har det funnits en tendens att vända sig direkt till de lägsta

nivåerna för att få snabba resultat. Vi måste snabbt bli av med sådana felaktiga föreställningar och praxis och utveckla ett system för skikten i varje stad.

Huvudanledningen för att arbeta med olika skikt är att se om varje skikt är tillräckligt utbildat och utvecklat för att självständigt utföra funktioner på olika nivåer. Detta kräver att nästa högre nivå vägleder och gör uppföljning. Vägledningen innebär att utveckla partikamraternas förmåga till självständigt arbete på berörda nivåer samt att Partikommittéernas lagarbete fungerar. Detta är viktigt för att en decentraliserad organisation skall fungera i enlighet med en centraliserad politisk linje och politik. Denna långsiktiga strategi att bygga upp partiorganisationen kommer att skydda vår kader och vårt ledarskap och få våra styrkor att växa för framtiden.

3.3.4.5 Samordning och kopplingar till andra partistrukturer

Vårt stadsarbete koordineras och leds mestadels från landsbygden, detta gäller framförallt arbetet i städer som ligger nära gerillazonerna. Även DCM (Divisional Committee Members, partikommittemedlem på mellanhög nivå, se deras stadgar ö.a.) agerar utanför stadsområdena och leder stadsarbetet genom att kalla kamraterna till landsbygden för att diskutera och planera arbetet i städerna. Å ena sidan resulterar detta i onödig exponering och å andra sidan ger det en otillräcklig vägledning då man saknar en djupare förståelse av de faktiska problemen som finns i stadsarbetet.

Därför är det bättre att samordningen sker genom partiorganisationen på minst DC-nivå (District Committee ö.a.) som är baserad i stadsområdena. I tillräckligt stora städer och där omfattningen av arbetet och partistrukturen motiverar det, kan en DC byggas i staden. I vissa delstater där samordningsproblemet är särskilt akut på grund av förtryck, kan arbetet organiseras genom en särskild underkommitté för stadsarbete bildade under SC (State Committee ö.a.). Om ledande kamrater är mycket utsatta, kan de omlokaliseras långt bort från deras tidigare arbetsområden eller till andra stater. Ett annat problem som är relaterat till stadspartistrukturen är kontakten med landsbygdens partistruktur såväl som med partiavdelningar på högre nivå. Det finns ofta ett behov av hjälp av olika slag för stadsorganisationen som regelbundet deltar i massarbetet. Regelbunden kontakt är farligt för alla inblandade såväl som att det påverkar stadsorganisationen genom att det hämmar den egna planeringen och det egna arbetet. Därför är det viktigt att omedelbart sätta stopp för sådana genvägar. Separata avdelningar som inte är länkade till den reguljära partistrukturen

bör därför inrättas för detta ändamål. Kamrater kan föras ut från stadsområdena och fördelas andra uppgifter.

Även här behövs en långsiktig strategi. Vi måste inse att det endast är genom att genomföra systematiska och långsiktiga planer som vi kan bygga upp de olika strukturer som krävs för att mobilisera städernas massor och att tillhandahålla logistik och annan nödvändig hjälp till landsbygdens arbete.

3.4 Enhetsfront

Städerna är centrum för kampen mellan olika klasser som företräds av olika organisationer. Det är viktigt att vi förenar oss med sådana kämpande organisationer och bygger upp en bred kamp mot de härskande klasserna. Därmed utgör en stor del av arbetet i stadsområdena en gemensam frontaktivitet. Detta innebär att bygga upp grundläggande enighet för arbetarklassen, solidarisera sig med landsbygdsbefolkningen, gemenskap med andra revolutionära klasser såsom halvproletariatet och småborgerskapet, men även för att upprätthålla relationer och genomföra gemensamma aktiviteter med den nationella borgerligheten och deras klassorganisationer. Låt oss titta på de viktigaste formerna av sådan enad front.

3.4.1 Arbetarklassens enhet

Arbetarklassen utgör den huvudsakliga fokuset för vårt arbete i stadsområdena. Eftersom arbetarklassen är extremt splittrad är det av yttersta vikt att vi inom partiet bygger den bredaste möjliga enigheten i klassen.

Byggandet av enighet sker på två nivåer – den första är att organisera och samla så många arbetare som möjligt under demokratiska organisationer som följer programmet och det andra är att skapa en bred, enad front av arbetare mot den av imperialisterna stödda borgarklassen som ständigt attackerar arbetarnas rättigheter och ekonomiska förhållanden. Detta innebär att ta initiativet, eller delta i andra initiativ, att bygga upp enad kamp i olika frågor såsom anställningar, förändringar i arbetsrätten, privatiseringar, avskedande, osv. Det innebär också att bygga upp förenade arbetarorganisationer som är beredda att arbeta för en bred anti-imperialistisk och anti-feodal handlingslinje.

Gemensamma fackliga fronter är viktiga för att öka den kämpande arbetarklassens styrka. Dessa enade fronter kan antingen organiseras utifrån en-frågeställning eller ha en begränsad politisk

förståelse och handlingslinje. De kan vara organiserade på olika nivåer – inom industrin, område, stad, region, Indien, och internationellt.

Vår politik innebär att bedriva enhetsfrontskamp även med de reaktionära och revisionistiska fackföreningarna, under förutsättning att de har de breda folklagens uppmärksamhet och är beredda att delta i massornas kamp. Ett beslut om tillfällig enighet skall inte bara vara att enas kring arbetarklassens dagsfrågor utan skall vara ett långsiktigt arbete med syfte att organisera och förbereda massorna för revolutionen. De lagliga demokratiska arbetarorganisationerna kan spela en mycket viktig roll för att uppnå detta långsiktiga mål. Det är sådana organisationer som bildar den demokratiska kärnan inom den bredare enheten mot reaktionärerna. Om dessa organisationer fungerar effektivt kan de samla arbetarklassen kring större delar av ett demokratiskt program. De kan ha en ledande roll inom den breda enhetsfronten. De kan utnyttja tillfälliga allianser med de reaktionära fackföreningarna för att tjäna det demokratiska programmets intressen. De kan inspirera, mobilisera och förena de andra revolutionära klasserna i tätorterna för att ta till sig det anti-feodala, antiimperialistiska programmet.

3.4.1.1 Industribaserad enhet

På grund av mångfalden av fackförbund i Indien, är det i de flesta branscherna svårt att uppnå mottot "en industri, ett förbund". I en sådan situation bör vi arbeta för eller stödja det näst bästa alternativet att bilda en samordningskommitté för alla förbund inom en särskild industri. Vi bör försöka att inkorporera alla betydande större fackföreningar i samordningskommittén. En sådan enhet kan först uppstå kring enhetsfrågor för att sedan övergå till ett mer permanent enhetssamarbete baserat på ett flertal kampfrågor.

Likaså är det nödvändigt att ena fackföreningarna på de olika fabriker inom ett enskilt företag. Sådan enighet kan påbörjas kring samordningskommittén eller utformas kring federationsprincipen.

I det nuvarande globaliseringsläget kan produktionen i ett land med lätthet föras över internationella gränser, därför är enhet med andra länders arbetare också mycket viktig och nödvändig. En sådan enhet är idag mycket svag. Vi bör dock stödja initiativ för att bygga upp den internationella arbetarenheten i både multinationella företag eller inom en viss bransch på internationell nivå. Även om det inte är möjligt att ge enheten en organisatorisk form som vi bör verka för solidaritetskamper och strejker och göra propaganda i detta avseende.

3.4.1.2 Sakfrågebaserad enhet

Dessa är gemensamma fronter av olika fackföreningar och politiska organisationer som bildats för att motsätta sig vissa åtgärder eller åtgärder av regeringen eller att ta upp sociala eller politiska frågor avsedda särskilt för fackföreningar. Vårt tillvägagångssätt i sådana enhetsfronter är att bygga gemensamma kampenheter i alla organisationer som har en minsta gemensam ståndpunkt i enhetsfrågan. Det är då viktigt att det inte finns någon möjlighet till kompromiss vad gäller de grundläggande principerna. Mycket ofta tenderar gemensamma frontorganisationer att bli ineffektiva och trögstyrda, eller bli ett forum för oändliga debatter. Vår strategi bör vara att se till att den gemensamma fronten. Vår strategi bör vara att se till att den gemensamma fronten bygger på en bredast möjliga enighet bland massorna och att den gemensamma fronten inte bara består av enighet bland några ledare i toppen. Syftet bör vara att bringa massorna framåt i militant kamp och politisera dem i processen.

Vi bör i dessa fronter ägna vederbörlig uppmärksamhet åt både enhet och kamp. Medan kraven på enighet kräver en viss grad av anpassning med reformisterna, revisionisterna, och reaktionärer, i utformningen av krav bör vi ständigt förbereda massorna och ta kamp mot alla försök från dem att förråda kampen.

När det finns ett brett utbud av olika politiska krafter i en gemensam front, bör vi etablera samarbete med dem som har en närmare gemensam förståelse för att verka i samstämmighet med en gemensam strategi och handlingslinje. Sådan samordning kan ske på grundval av förbindelser med andra parter i det kommunistiska revolutionära lägret eller genom befintliga rättsliga demokratiska organisationer som har en gemensam programgrund eller på någon annan grund.

3.4.1.3 Områdesbaserad enhet

Denna enhet kan vara för ett industriområde, en stad, ort, region, stat eller hela Indien. Enighet i ett visst industriområde eller ort kan begränsas till att endast sätta upp en gemensam front mot de problem som arbetarna i området har såsom goondas (inhyrda banditer), transport, renhållning, vatten, etc. Men områdesenheten på högre nivåer baseras normalt på en minsta gemensamma politiska enighet. Det är enheten mellan likasinnade fackföreningar och andra organ, som åtar sig att kämpa tillsammans för att uppnå en gemensam uppsättning krav eller frågor eller stå enade med gemensamma politiska mål. Detta är alltså den vanligaste typen av en laglig demokratisk arbetareorganisation.

Denna typ av enhet bör vi ge särskild uppmärksamhet åt. Behovet av en sådan enhet växer ständigt i de nuvarande kamperna mot globaliseringens omfattning. Vi bör rikta våra ansträngningar på att göra denna enhet så regelbunden som möjligt och

verka för en bred mobilisering av massorna. Samtidigt bör vi ägna uppmärksamhet åt att konsolidera aktivisterna som kommer från dessa mobiliseringar. Vi bör alltså, när man planerar på lokal nivå, fördela krafterna både för att leda sådana fronter och organisationer, samt att fördela krafterna för konsolidering och partibygge inom rörelsen.

3.4.1.4 Arbetarnas politiska plattformar

En annan metod att ena arbetarklassen på politisk grund är att direkt bilda lagliga demokratiska arbetareorganisationer som forum eller plattformar med en begränsad del av ett arbetarprogram. Sådana plattformar har inte som princip att försöka förena fackföreningarna, utan att rekrytera arbetareaktivister på politisk grund. Sådana plattformar använder sig av möten, demonstrationer, föredrag, seminarier, kulturprogram och olika propagandametoder för att dra till sig de mer politiskt avancerade delarna av arbetarklassen. De bör också mobilisera för agitationer och kamp om politiska frågor och om andra frågor. Målet bör vara att dra till sig det största antalet icke-partibundna arbetare som kan enas kring programmet.

En annan variant är att använda sig av arbetarnas kulturorganisation eller arbetarnas tidning som front för att skapa en plattform för enhet. I detta fall är programmet för plattformen allmänt känt och arbetareaktivisterna uppmanas att utföra kulturprogram, eller att skriva artiklar och rapporter för tidningen, att distribuera det, etc. och delta i att förbereda och mobilisera massorna i kamp.

Därmed finns det flera olika former för att kunna ena de arbetande massorna. Vi kan självfallet inte implementera alla former i ett speciellt område. De berörda utskotten bör därför besluta om lämpliga metoder beroende på den objektiva situationen i sitt område och de subjektiva krafterna som finns tillgängliga. Det viktiga är att inse betydelsen av denna uppgift, särskilt under den nuvarande vågen av arbetarkamp, och anslå nödvändiga resurser för att stödja dem.

3.4.2. Arbetar-bonde alliansen

Arbetare – bönder är basen för den strategiska enhetsfrontens fyra klasser och vi bör därför arbeta för att bygga upp och stärka denna allians på rätt sätt från början. Syftet att generera arbetarnas stöd till böndernas kamp och bygga upp de bästa möjliga kopplingarna mellan dessa två viktigaste klasserna i den demokratiska revolutionen.

Arbetet med att bygga upp och stärka Arbetare – Bondealliansen bör tas upp på alla områden i arbetet för arbetarklassen. I vilken mån kan dock bero på särskilda aspekter på området i arbetet. Bland storstädernas innevånare, som delvis är avskiljda från landsbygden och bondekampen, behövs en större andel koncentrerad och kontinuerlig utbild-

ning och propaganda för att höja medvetandegraden hos arbetarna. I städerna nära gerillaområdena där arbetare och bondemassorna är nära förbundna, kan fokus ligga på konkreta frågor och praktisk hjälp till rörelsen. Olika organisationer utför olika saker.

De revolutionära arbetarnas organisation har en särskilt viktig roll att spela. Den måste ta på sig huvudansvaret för propagandan och agitationen beträffande bondekriget och konstant propagera för landsbygdens rörelse, de segrar som uppnås och det förtryck de står inför, och behovet av solidariteten mellan arbetare i denna rörelse bör vara en viktig del i organisationen. Eftersom organisationen normalt fungerar underjordiskt blir det inte möjligt att anordna öppna solidaritetsdemonstrationer av arbetarna. De revolutionära organisationsaktivisterna kan däremot använda metoden av hemliga chockaktioner i propagandistiskt syfte för att belysa frågor som rör bondekampen.

De legala demokratiska arbetarorganisationerna kan vara ett forum där öppen mobilisering av arbetarna genomförs. Olika former av sådan mobilisering kan vara allt mellan kampanjer till solidaritetsdemonstrationer och proteståtgärder. Dessa bör ordnas med stöd av den revolutionära rörelsen, lika väl som bondekampen under ledning av icke revolutionära organisationer. Vi bör emellertid inte ordna öppna demonstrationer till stöd för vår rörelse om vi förväntar oss att mobiliseringen blir låg, det kommer bara att resultera i exponering av våra styrkor. Vi bör taktiskt planera åtgärder för att mobilisera icke partianslutna styrkor i stort antal. En annan typ av program som kan tas upp genom de legala demokratiska organisationerna är stor gemensam mobilisering av arbetare och bönder i gemensamma frågor som WTO (World Trade Organisation, översättarens anmärkning), statligt förtryck osv.

Arbetet med arbetar–bondealliansen kan också tas upp genom de fackliga organisationerna. Om möjligt kan de mobilisera och delta i programmen för de legala organisationerna med eller utan egen banderoll. Beroende på skyddet kan också andra program tas upp – såsom utbildning när det gäller exploatering och förtryck i de underutvecklade landsbygdsområdena, stödtrupper vid katastrofer, stöduttalanden till bondekampen i olika organisationer, etc.

Partiets industrikommittéer bör regelbundet uppmärksamma och följa upp genomförandet av sådana uppgifter. Beroende på händelseförloppet bör det utarbetas nya och mer kreativa metoder. Partiuttalanden och upprop till arbetarna bör ställas när situationen så kräver. Oavsett vilken nivå arbetar–bondealliansens aktiviteter än befinner sig på är den av central betydelse för vår enade fronts mål. Den får aldrig negligeras eller bli av underordnad betydelse eller underordnad aktiviteten i andra gemensamma fronter i staden.

3.4.3. Städernas förtryckta klassers enhet

Förutom arbetarklassen inkluderas andra förtryckta klasser och det fattiga halvproletariatet och delar av medelklassen koncentrerade till slumområdena i storstäderna, studenter, lärare, anställda och andra delar av medelklassen etc. Partiet skickar sina kadrer att organisera och leda massorganisationer för alla dessa klasser. Detta är dock inte det enda sättet som arbetarklassen och dess Parti leder och inspirerar dessa klasser. Solidaritetskampen och enad frontverksamhet är viktiga medel med vilka arbetarklassen leder och inspirerar alla andra klasser i kampen. Propagandan och agitationen i frågor och händelser av förtryck av andra klasser i städerna är de viktigaste uttrycksmedel som arbetarklassen och Partiet har i solidaritetsarbetet i de berörda avsnitten. Frågorna kan vara av olika slag – vräkning av gatuförsäljare, rivning av slummen, kampen för studenternas rättigheter, medel till lärarnas löner etc. Även om det inte är möjligt att ha solidaritetsåtgärder i varje fråga bör Partiet alltid vara berett att svara på det sätt som är möjligt. Propagandapamfletter, affischer, pressmeddelanden eller sittdemonstrationer, demonstrationer eller vissa mer militanta åtgärder. Vår viktigaste uppgift är emellertid att dra in massorna i solidaritetsarbetet.

Andra uttrycksmedel vilken den enade fronten i städerna bygger på i olika frågor, som rör den allmänna massan av stadsbefolkningen, är prishöjningar, korruption, nedläggning av viktig industri i många branscher eller olika av stadens problem såsom vattenbrist, pendeltågsproblem, sanitära frågor osv. Sådana frågor förenar alla klasser men har störst betydelse för de förtryckta. De gemensamma fronterna i sådana frågor kan vara problembaserade eller byggas som legala demokratiska organisationer utifrån politiskt kopplade frågor till det demokratiska programmet. Sådana taktiskt förenade fronter för större delar av stadsbefolkningen närmare revolutionen och banar vägen att föra dem till frågor om den strategiskt enade fronten.

3.4.3.1. Enhet med halvproletariatet

Halvproletariatet som lever under mycket knappa förhållanden, är den urbana klassen med den största potentialen för enighet med proletariatet. Under de senare åren har den nya ekonomiska politiken lett till en stark ökning av deras antal. Många arbetare förpassas till halvproletariatet och inflyttade från landsbygden, som kommer för att söka jobb, hamnar som småskaliga försäljare eller gör diverse småjobb. På grund av sin olikartade bakgrund är de inte lika samordnade som proletariatet. Det är därför Partiets uppgift att inordna denna klass och bygga en nära enighet med industriarbetarna.

a) Halvproletariatets fackföreningar: Stora delar av halvproletariatet är helt oorganiserade i många städer och storstäder. I överensstämmelse med våra direktiv för kampen i städerna kan vi ta tag i up-

pgiften att bygga deras organisationer. Fackföreningar för gatuförsäljare, bärare och stadsbud och kontorsanställda, lokalt valda personer, rickshawförare, motordrivna rickshawförare och taxiförare/ägare, lumpsamlare är några av de organisationer som kan bildas. Eftersom kapitalistklassen inte direkt sysselsätter halvproletariatet är staten den normala fienden genom olika statliga myndigheter, kommunala organ etc. Frågor som berör trakasserier och korruption av tjänstemän, införandet av orättvisa skatter, kampen mot ökade skattesatser och kampen mot vräkningar etc. Vissa delar som stadsbud och lumpsamlare har krav som riktas mot särskilda grupper som köpmän och skrothandlare etc.

Speciella omständigheter med denna arbetskraft och avsaknaden av proletärernas vilja till organisering gör att byggandet av enighet mellan dessa grupper blir tidskrävande och en heltidsuppgift. Blir de en gång organiserade visar de sig vara militanta kämpar. I de flesta städer där dessa grupper fortfarande är oorganiserade, innebär arbetet med dem att få dem att upptäcka fackföreningarna. Vi kan i det arbetet visa på och dra paralleller till arbetarna i de större städerna där de redan är organiserade.

(b) Solidariteten med halvproletariatet: I många större städer, särskilt de som stävar efter att bli "globala" städer lever stora delar av halv – proletariatet under starkt förtryck. Speciellt gatuförsäljare står inför ständiga vräkningar och trakasserier från tjänstemän. Motordrivna rikshor och taxiförare anklagas för föroreningar. Domstolarna och miljöaktivister och reaktionära media har dem som mål. De anklagas av dessa för att orsaka stora problem med de grundläggande reglerna för rena och gröna städer. Trots att de är militanta är de ofta isolerade i sin kamp. Det är därför av yttersta vikt att arbetarnas fackföreningar uttrycker solidaritet med gatuförsäljare och andra grupper. De rättsligt demokratiska arbetarorganisationerna bör även ordna kampanjer till deras stöd och avslöja myndigheters och imperialistiska organs planer på storstädernas utveckling. En annan del av enigheten mellan arbetarna och halvproletariatet är arbetet i slummen Dessa två är huvudgrupperna som lever i städernas slum och fattiga områden. Förutom kampen i slummen där båda klasserna kämpar sida vid sida, bör fackföreningarna och andra organisationer för arbetarna även ordna solidaritetsaktiviteter.

Där så är möjligt bör allianser bildas för att göra motstånd mot den nuvarande reaktionära utvecklingen i städerna, sammanslutningar mellan slumbostadsföreningar, gatuförsäljare samt organisationer, fackföreningar och även grupper av professionellt progressiva och intellektuella. Förutom att verka för föreningen med alla direkt berörda delar av samhället bör de också syfta till att utbilda medelklassen som är benägen att vilseledas av den härskande klassens "röd och grön" propaganda. Målet bör vara

att bygga en bred enighet i alla exploaterade delar av samhället för att bemöta antifolkliga globaliseringsprogram.

3.4.3.2 Anställda tjänstemän

Den snabbt ökande datoriseringen och automatiseringen i den moderna industrin och den ökande andelen anställda i tjänstesektorn har resulterat i en betydande ökning av antalet tjänstemän. Ett stort antal av dem finns i den offentliga sektorn och de är mestadels fackanslutna. Exempel på fackföreningar är bankanställda, anställda i försäkringsbolag, lärare och regeringsanställda etc. Det har också blivit en tillväxt av fackföreningar och sammanslutningar av anställda på högre nivå såsom anställda inom elektricitet, telefonkommunikation och andra ingenjörer, husläkare, piloter etc. Många av ovanstående fackföreningar är mäktiga och har visat sig ha förmåga att lamslä ekonomin.

Medan alla anställda tjänstemän är pålitliga bundsförvanter till arbetarklassen och revolutionen, agerar vissa delar ibland svans åt bourgeoisien och blir offer för reaktionär propaganda. Det är därför nödvändigt för det industriella proletariatet att alltid behålla nära förbindelser med dessa anställda grupper och leda dem ur tveksamheter i klasskampen. I alla industrier och företag bör vi därför alltid kämpa för att ena både vitkragar och blåskjortor i en och samma fackförening. Vi bör generellt motsätta oss en bakvänd praxis att ha separata fackföreningar för arbetare och andra anställda. Om separata fackföreningar ändå finns bör vi dock, där så är möjligt, fördela krafterna och arbeta i fraktioner inom dem. Under globaliseringsperioden har den härskande klassen lanserat en koncentrerad propagandaattack mot dessa grupper som överbetalda och lågpresterande vars löner och antal bör minskas. Vissa grupper är således tvingade att anta mycket låga löneökningar och nedskärningar av tidigare ersättningar. De har också varit föremål för olika privatiseringar och VRS- system. (Frivilliga förtidspensioneringar). Även om de har kämpat kontinuerligt får de ofta ingen sympati och stöd från andra grupper. Våra arbetarfackföreningar, legala demokratiska och hemliga arbetarorganisationer och ibland även Partiet bör göra det till sin uppgift att uttrycka sin solidaritet på olika sätt med de anställda inom bankerna, lärare, journalister etc. När gemensamma fackliga organ bildas på stadsnivå bör vi försöka verka i alla grenar av de anställdas fackföreningar. Detta kan hjälpa till att organisera gemensamma program och ömsesidig solidaritet under tider av förtryck och kamp.

3.4.3.3 Övriga delar av småbourgeoisin

Även andra delar av småborgarna är ofta i kamp. Studenterna agiterar, advokater tillgriper strejker och butiksinnehavare protesterar. När dessa strider blir militanta utsätts de för angrepp av staten. Arbetarklassen bör vara närvarande i dessa gruppers kamp. Vi bör genom fackföreningarna, legala demokratis-

ka organisationer och även genom Partiet uttrycka solidaritet. Om möjligt bör vi inte begränsa oss till enbart stöduttalanden. Vi bör göra alla försök att mobilisera arbetarna i stort antal att delta på gatorna som stöd i större strider mot förtryck. Där det finns tillräckligt stöd bör vi försöka bredda omfattningen av problemet och involvera så många parter som möjligt till stöd. Bland städernas småborgare utgör studerande och ungdomar viktiga kategorier. De reagerar på händelser och har historiskt sett, ända från den antibrittiska rörelsen spelat en betydande roll. I kölvattnet av Naxalbari, (byn där naxalbari-upproret startade 1967, ö.a.) blev deras roll exemplarisk. Vårt Parti har god erfarenhet av att organisera dem. När vi arbetar i stadsområdena måste vi uppmärksamma vikten av att organisera dem. Det är nödvändigt att betona betydelsen av förening med de intellektuella. Vi behöver en tillräcklig kader för att arbeta bland dem och vissa särskilda ansträngningar för att förena och organisera dem.

3.4.4 Relationen till den nationella bourgeoisie

Då det nationella borgerskapet vederbörligen är vacklande och exploaterande kan ett brett deltagande i den strategiskt enade fronten generellt sett endast ske under det senare stadiet i revolutionen. Det finns dock ett utrymme i stadsområdena att stödja eller sammangå med olika delar av det nationella borgerskapet i taktiskt förenade fronter.

En stor del av arbetarklassen är oorganiserad och arbetar i de nationella borgarnas industrier. De är ofta de arbetsgivare som blir våra omedelbara fiender. Därför är det svårt för massan av arbetare att acceptera begreppet stöd eller enighet med dessa utsugare och "fiender". Men det är en verklighet för de nationella borgare som för kamp mot regeringen, imperialismen och CBB, den byråkratiska comprador-bourgeoisien. (Den klass som hålls under armarna av USA, Storbritannien m.fl. Övers. anm.). Vi bör ge allt stöd till dem i denna kamp och där så är möjligt även föra en gemensam kamp mot de härskande klasserna. En vanlig metod för Partiet är att, för de nationella borgarna, förklara sitt stöd direkt eller indirekt och genom vissa massorganisationer ge stöd åt de nationella borgarna kamp och krav på regeringen, imperialisterna och comprador-bourgeoisien. Det kan röra sig om olika frågor som skattelättnader, eller att sänka elpriserna, motstånd mot politiken angående småindustrin, domstolsbeslut, protester mot etableringen av multinationella företag och införsel utländska varor, utnyttjande av underleverantörer till industrin, etc. Vårt stöd kan ges i form av propaganda och även utökas till att mobilisera militanta arbetare i frågan. Ett annat sätt till enighet kan vara att bilda fronter med nationella borgerliga organisationer. Mestadels handlar enigheten om frågor baserade på att förhindra omlokaliseringar eller nedläggningar av industrier opinion mot småföretagslagar och skattehöjningar, etc. Allt eftersom anti-globaliseringen och anti-WTO-rörelserna tilltar måste vi göra vårt bästa

för att dra med progressiva delar och organisationer av den nationella borgerligheten i rörelsen. Samtidigt som ansträngningar görs av den nationella borgerligheten i dess motstånd mot imperialismen får den inte uppnås på bekostnad av de grundläggande klasserna inom enhetsfronten. Vid samgående med den nationella borgerligheten får vi aldrig i våra förbindelser med dem förlora siktet och den grundläggande aspekten av kampen. Vi får inte ha missuppfattningen att enighet med den nationella borgerligheten innebär eftergifter i den fackliga kampen. Alla dessa frågor kommer att fastställas i enlighet med normala principer för den fackliga kampen och är i huvudsak beroende av den relativa styrkan hos de stridande styrkorna och de övergripande villkor inom industrin där kampen äger rum. Det är styrkan hos arbetarklassen och inte dess svaghet som kommer att vara avgörande för att locka den nationella borgerligheten till fronten.

3.4.5 Front mot repressionen

PR och POR (Political & Organisational Review ö.a.) tog på sin nionde kongress uppmaningen att mobilisera massorna mot det fascistiska förtrycket från de härskande klasserna och drakoniska lagar. Alla delar av massorna möter detta förtryck och står upp emot det. Därför är Partiets uppgift i städerna att förena alla krafter som är redo att föra en militant kamp och som motsätter sig denna politik och att bygga en bred demokratisk rörelse mot förtrycket.

De organisationer som mest konsekvent motsätter sig statens förtryck och ondskefulla lagar är de olika medborgarorganisationerna som är aktiva i olika delar av landet. Vi kan delvis arbeta genom dem. De har dock en dålig förankring bland massorna och ett begränsat politiskt program. Således, medan vi arbetar för att bredda och förstärka dessa organisationer, är de inte det enda forum för att bygga fronten mot förtrycket. Fronter mot speciellt "svarta lagar" som POTA (Prevention of Terrorism Act, 2002, det indiska parlamentets antiterrorlagar) har potential som förenar de bredaste lagren. Vi bör initiera eller gå med i sådana fronter med vårt eget program. Eftersom sådana fronter bildas på olika nivåer kan vi gå med i olika fronter genom separata täckorganisationer som lämpar sig för sådant arbete. Vissa av dessa fronter har dock olika styrande klassintressen och partier med en lång historia av att kuva folkliga rörelser. Vi bör därför besluta om vårt deltagande endast om vi kan bedriva en kraftfull kampanj för att avslöja dessa opportunistiska styrkor. Eftersom ett sådant avslöjande normalt endast är möjligt på lägre nivåer bör vi inte delta på högre nivåer där vi bara själva skulle utsättas för kritik.

En annan utmärkt form att bygga en bred kämpande enighet mot förtryck är att ta upp särskilda fall av statens brutala förtryck och omedelbart mobilisera alla delar av massorna i militant kamp. Polisens skjutande, dödsfall och säkerhetsstyrkornas våldtakter är några av de exempel som kan användas för

att väcka massorna till öppen strid. Det har funnits många fall som Rameeza Bee-fallet (en artonårig muslimsk kvinna som våldtogs av fyra poliser och vars man mördades) och andra, där sådana incidenter visat sig vara startpunkten för uppbyggnaden, inte bara av militant kamp, utan också mycket bredare demokratiska rörelser. I vissa fall där dessa ovanstående händelser leder till stora rörelser kan vi arbeta med andra för att bilda organisationer av mer långsiktig karaktär, med ett brett antifascistiskt program mot förtryck.

3.4.6 Enhetsfront mot hindufascistiska styrkor

Ett viktigt upprop från den nionde partikongressen är att bygga upp en bred enhetsfront (Förenade Frontorganisationen) med alla sekulära krafter och förföljda religiösa minoriteter som muslimer, kristna och sikher mot de hindufascistiska styrkorna. Eftersom en stor del av minoriteterna är urbaniserade och attacker av de hinduiska fascisterna mest är koncentrerade i städerna, har i princip Enhetsfronten ansvar för stadsorganisationen. Denna uppgift har funnits med i våra dokument i många år nu, men mycket lite har hittills gjorts. En av förklaringarna till detta misslyckande är svagheten i våra stadsorganisationer, men en annan och viktigare anledning är vår försummelse av arbetet bland minoriteterna. Den ovan nämnda Enhetsfronten kan inte byggas upp enbart genom att förena vissa sekulära individer på basis av ett politiskt program. För att det ska få effekt måste vi involvera massorna, särskilt de ur minoriteterna. Det betyder alltså att vi måste göra ett betydande gräsrotsarbete bland minoriteterna, särskilt bland de muslimska massorna som är de mest talrika och värsta offren för hindufascisternas grymheter.

På grund av extrem gettobildning i nästan alla indiska städer är detta endast möjligt om vi tar ett medvetet beslut att flytta ut åtminstone några styrkor från hindudominerade områden och basera dem i slummen och orter som bebos av fattiga muslimer. Det skulle bli ett första steg att skapa en enad front. Den Förenade Frontorganisationen bör i allmänhet ha formen av legala demokratiska organisationer som förenar olika genuint sekulära krafter samt organisationer för de förföljda minoriteterna. Dessa organisationer bör ha ett program som riktar sig mot de hinduiska fascistiska organisationerna och syftar till att förena massorna i alla samhällen. Vi bör på denna grund bedriva propaganda och agitation bland både minoritets- och majoritetsgrupper för att förena massorna och isolera och besegra de hinduiska fascistiska dödsskvadronerna. Broschyrer och andra propagandamedel som förklarar organisationens mål och förklarar de fascistiska organisationernas ståndpunkter bör användas. I områden med historiskt kommunala konflikter, bör genuina fredskommittéer, (mohalla-kommittéer) bildas och för medlemmarna i kommittéerna bör skyddsgrupper inrättas. Enfrågebaserade enhetsfrontsorganisationer kan också byggas. Dessa kan skapas för

att kämpa för att förövarna av pogromer mot minoriteter bestraffas och att bekämpa hindiindoktrinering, (Hindufascisterna försöker föra in sina idéer om hinduismens överlägsenhet i t.ex. skolböcker. Övers. anm.) Dessa fronter bör ha formen av massorganisationer och försöka att allmänt mobilisera sekulära grupper liksom de mest berörda. Allt eftersom de hinduiska fascisterna går vidare med sin agenda, blir uppgiften att bygga Förenade Frontorganisationen mer angeläget. Alla stadsorganisationer bör konkret sätta detta i verket.

3.4.7 Front mot globalisering, liberalisering och privatisering

Även detta är ett upprop från den nionde kongressen vars genomförande kräver stora insatser av Partiets organisation i stadsområdena. Eftersom globaliseringspolitiken påverkar alla delar av de arbetande massorna i städerna, växer missnöjet och det finns en stor potential för stadsområdena att bli ett mäktigt centrum för anti-imperialistisk kamp. Men kampen har ännu inte nått höjden av motstånd mot kapitalism och globalisering i många städer runt om i världen, rörelsen i Indien växer också. Arbetarklassen inom industrin är den ledande kraften i denna kamp med många demonstrationer, möten, bandhs (storstrejker, övers. anm.) och långa utdragna strejker, mot privatisering, förändringar i arbetsrätten, avtalssystemet och andra aspekter av globaliseringen. Dessa strider hade en uppgång från år 2000 och har inte bara ökat i storlek och intensitet, men även tagit tydligare politiska ställningstaganden mot WTO, mot globaliseringen och även mot imperialismen. Raden av åtgärder för att bygga anti-globaliseringsfronter bör således förlita sig främst på arbetarklassen, medan vi samlar alla andra krafter i kampen mot den imperialistiska politiken. Vi bör således dra en skiljelinje mellan arbetarklassens front mot olika arbetarfientliga förslag inom fronten mot globalisering. Likaså att medvetet ge anti-globaliseringsfronterna betydelse för arbetarnas frågor i sina program.

Andra klasser och samhällsskikt av betydelse som vi bör försöka dra med i antiglobaliseringsfronten är bondeorganisationer, jordbrukarnas föreningar, slumföreningar, studentorganisationer, intellektuella, författare och kulturaktivister, miljöaktivister, lärare och andra anställda ur medelklassens sammanslutningar osv. Omfattningen av anti-globaliseringsrörelsen är så stor att den omfattar praktiskt taget alla klasser som ingår i Förenade Frontorganisationen. Medan de separata organisationerna som bildas av dessa sektioner mot olika aspekter av globaliseringen objektivt utgör en del av rörelsen, ska vi ändå försöka dra med oss alla sådana organisationer i en gemensamt enad kamp med ett gemensamt anti-imperialistiskt program.

Reaktionärer som Swadeshi Jagram Manch, revisionister som CPI, CPI (Marxist) och utländskt finansierade NGO:s är några av de krafter som är inblan-

dade i anti-globaliseringsrörelsen. Dessa krafter är kopplade till de härskande klasserna eller delar av dem. Vi måste hålla oss borta från reaktionärernas gemensamma fronter. Med tanke på att revisionisterna som är en del av de härskande klasserna, ska vi inte själva bjuda in dem till någon gemensam front, och om de är en del av en front bildad av andra, måste vi hålla oss borta på grund av deras närvaro. Revisionister och utlandsfinansierade NGO:s kan delta i viss utsträckning, men det finns alltid en risk att de försöker sabotera rörelsen när kampen hårdnar. Vi måste varna för denna fara. Fronten mot globaliseringen har potential att omfatta ett brett spektrum av politiska krafter. Partiets stadsorganisation måste tänka konkret och delta på det mest effektiva sättet i denna rörelse.

3.5 Militära uppgifter

Som förklarats tidigare spelar den stadsrörelsen en sekundär och kompletterande roll i den militära strategin av revolutionen. Medan PGA och PLA utför militära uppgifter på landsbygden, utför den stadsbaserade organisationen även aktiviteter som komplement till landsbygdens väpnade kamp. På grund av spridningen och tillväxten av ett antal storstäder och skarpare uppdelning av städerna i rikare och fattigare delar, ökar möjligheten och vikten av militära operationer i städerna. Dessa förblir andrahandsuppgifter gentemot landsbygdens militära uppgifter. De varierade militära aktiviteter som utförs i de urbana områdena som rör, 1) försvar av rörelsen i städerna, 2) hjälp av den stadsorienterade organisationen till landsbygdens väpnade kamp och 3) direkta militära operationer som utförs under central ledning. Dessa utgör således de viktigaste kategorierna av olika militära aktiviteter och organisationsformer i stadsområdena.

3.5.1 Stadsrörelsens försvar

Stadsarbetet är främst rättsligt och defensivt till sin natur, militära uppgifter direkt relaterade till den urbana rörelsen är i huvudsak av defensiv karaktär och förblir på så sätt till det sista stadiet av utvecklingen. Även en defensiv stadsrörelse kräver en militant organisation för väpnat försvar av massorna mot folkets fiender. Dessa fiender är av olika slag – goondas gäng (inhyrda torpeder, övers. anm.) i de härskande klassernas tjänst, hinduiska fascistiska organisationer och deras milis, medborgargården särskilt organiserade av staten att attackera aktivister och sympatisörer i vår rörelse, statens egna styrkor osv. Utan att stå upp mot sådana krafter skulle det inte vara möjligt för en organisation att överleva och utvecklas. Medan vi, i detta skede, inte kan och inte ska gå i konfrontation med staten genom en väpnad offensiv, bör vi definitivt bygga upp försvarsorganisationer som lämpar sig för den konkreta situationen.

3.5.1.1 Öppna självförsvarsgrupper.

Vid behov bör de legala organisationerna ordna försvaret mot de lokala fienderna. Exempel på sådana självförsvarsgrupper är unionen för självförsvar mot strejkbrytare, bostadskommittéers självförsvar mot goondas-gäng, mahilaorganisations (Kvinnokommitté för socialt arbete) självförsvar mot "eve-teasers" ofredande, (eve-teasers är en förskönande omskrivning för offentlig sexuell förnedring av kvinnor, övers. anm.) mohallakommittéernas självförsvar under kommunala upplopp, massans självförsvar mot slumrivning osv. Öppna självförsvarsteam bör organiseras på ett sådant sätt att betydande delar av massorna mobiliseras för denna uppgift, vi måste särskilt motivera ungdomar att delta i stora mängder. När sådant försvar är systematiskt ordnat med de breda massorna, förstärker det kraftigt den legala organisationen och ger fotfolket och den lokala ledningen förtroende och släpper lös kreativa energier hos massorna. Om sådan aktivitet växer i ett område ger det upphov till nya kreativa former av militanta masstrider. Däremot demoraliseras och paralyseras fienden, och hindrar honom från att använda sina gamla former av förtryck. Sådant öppet självförsvar är ofta tillfälligt organiserat för en viss situation eller tidsperiod. Där så är möjligt bör vi planera för att ge massans självförsvar en permanent form och struktur, fördela särskilda ansvarsområden och länka till massorganisationerna. Sådana organ kan skydda vyayamshalas, (sportklubbar) viktiga konstcentra, idrottsföreningar osv.

3.5.1.2 Hemliga självförsvarsgrupper

Hemliga styrkor är nödvändiga för att komplettera det öppna försvaret, eller där det, på grund av förtryck, inte är möjligt att bilda sådana styrkor. De bildas även i ett bredare syfte för att försvara den urbana massrörelsen. Den tar också upp olika aktiviteter utan att exponera sig själv. En viktig verksamhet är att delta med massorna och ge dem förtroende att genomföra militanta massaktioner. Andra aktiviteter är att i hemlighet angripa särskilda mål som ligger i vägen för massrörelsen.

De hemliga trupperna kräver ordentlig militär träning och militär och politisk utbildning. Omfattningen och nivån på utbildningen kommer att bero på anläggningarna som finns tillgängliga, men vi måste göra vårt bästa för att säkerställa att styrkorna blir ordentligt utbildade och beväpnade. De vapen som används beror på situationen i området. Om möjligt bör vi inte använda vapen som normalt inte används i området. Vederbörlig uppmärksamhet bör ägnas åt styrkans disciplin. Val av medlemmar bör inte baseras på enbart militära förmågor, vi bör väga in den politiska och disciplinära nivån hos kamraterna. Alla medlemmar ska behålla sina arbeten eller annat ansvar och bara kombinera träning eller aktioner. De skingras omedelbart efteråt. Trupperna bör fungera under direkt och strikt ledning av partiet, varje trupp lyder under en ansvarig partikamrat. Så

långt som möjligt bör inte två trupper kombineras för att utföra en aktion. Vetskapen om förekomsten av dessa trupper bör vara så begränsad som möjligt. Varje trupp är en separat enhet och det bör inte finnas någon separat kommandostuktur inom självförsvartgruppen. Hela statens kommittéer bör regelbundet granska aktiviteten i dessa formationer och ge riktlinjer till kommittéerna som omedelbart ansvarar för dem.

3.5.1.3 Stadsmilis

I detta skede av revolutionen kommer alla öppna och hemliga organ för folkets försvar att ha en särskild identitet och partiet kommer att vara det enda organ som samordnar verksamheten. Idag finns det inget spelrum att sammanföra alla eller många av självförsvartgrupperna och trupparna under en enda organisatorisk mekanism för att bilda en milis. Detta kan vara möjligt under vissa perioder av uppsving när stora delar av stadsbefolkningen är redo att ta till vapen mot fascistisk milis eller mot staten. Vid sådana tillfällen bör Partiet ta omedelbart initiativ att inrätta en stadsmilis utan att exponera alla dess krafter. Den konkreta organisatoriska formen av en sådan stadsmilis beror dock på vilken särskild situation och vilka specifika styrkor som opererar för tillfället.

3.5.1.4 Lokalt underrättelsearbete

Underrättelsearbetet är en mycket försummad funktion inom vårt Parti. Vi drabbas ofta av allvarliga förluster eller förlorar goda möjligheter på grund av att vi saknar riktig information. I stadsområdena är informationen mycket nödvändig för att skydda och bevara den stadsbaserade delen av Partiet samt massrörelsen. Uppgiften att samla information och analysera ska göras från början och ansvaret ska fördelas i enlighet med detta. Allt eftersom organisationen växer ska uppgiften och ansvaret finnas på alla nivåer och ska integreras som en funktion i organisationen. Målet för vårt informationsarbete ska vara att lära oss och studera taktiken och planerna hos fiendestyrkorna i området, att studera informatörers aktivitet och förhindra infiltration i organisationen osv. Metoderna och strukturerna, särskilt på lägre nivå ska vara så enkla som möjligt och ska utnyttjas maximalt i de krafter som finns tillgängliga för oss bland massorna.

3.5.2 Stöd till den väpnade kampen på landsbygden

Det finns många sätt på vilken rörelsen i städerna kan stödja landsbygdens väpnade kamp, särskilt i basområdena och gerillazonerna. En del gäller direkt och omedelbar hjälp med material och personal, andra innebär långsiktiga förberedelser inför de avgörande striderna i de senare skedena i folkkriget.

3.5.2.1 Arbete i nyckelindustrier

Vissa branscher som transport, kommunikation, el, olja och naturgas, försvarsproduktionen etc., kan spela en avgörande roll i folkkriget. Avbrott i produktionen i dessa branscher har en omedelbar effekt på fiendens förmåga att bekämpa kriget. Om kampen i sådana industrier är samordnad med utvecklingen i folkkriget kan de ge direkt stöd till PGA/PLA. Partileda enheter inom dessa industrier kan också utföra industriellt sabotage, som skulle ge effektivt stöd vid vissa tidpunkter under kriget. Det är alltså den stadsbaserade organisationens ansvar att skapa närvaro och inflytande i sådana nyckelindustrier. Sådana åtgärder kommer normalt vara nödvändiga under senare delen av folkkriget. Vi har emellertid en lång period av förberedelser så att arbetarna blir tillräckligt politiserade för att spela en sådan roll. Detta innebär att vi måste ge en betydande tilldelning av skolad kader i dessa industrier redan från början. Nyckelindustrierna har normalt funnits i den offentliga sektorn. I och med införandet av privatiseringspolitiken har många av de gamla enheterna privatiserats och de nya enheterna överförs till den privata sektorn. Några av dessa industrier, så som elektricitetsbolaget och telekommunikationsdepartementet har redan upplevt många militanta strider och det har varit ett betydande uppsving för fackföreningarna där. Inom ramen för det allmänna uppsvinget i arbetarrörelsen, kommer också arbetarna i nyckelindustrierna med i kampen. Vi kan därför utnyttja situationen och försöka påverka arbetstagarerna i dessa branscher. Vår plan för de viktigaste industrierna ska verka på två nivåer. På en nivå kan vi påverka arbetarna utifrån genom olika former av propaganda, särskilt under kampen i dessa industrier. Detta kan göras genom de legala demokratiska arbetarorganisationerna, arbetarnas tidskrifter och hemliga pamfletter och även Partiuttalanden. Vi kan också mobilisera i solidaritet med dem. Denna metod kan skapa ett brett inflytande bland arbetarna och en högre politisk nivå på de fackföreningarna som redan är verksamma i dessa företag.

Från en andra nivå sänder vi kamrater som i hemlighet fraktionerar från insidan av industrin. Detta arbete bör ske med en noggrann långsiktig strategi för att undvika exponering. De kamrater som bedriver propagandistiskt arbete utifrån behöver inte veta om det arbete som bedrivs inifrån. Det är heller inte nödvändigt att arbeta på bägge nivåerna samtidigt. I kritiska lägen på dessa industrier är fienden mycket medveten om behovet av att förhindra att revolutionärer eller andra kämpande krafter kommer in i dessa industrier. Därför måste vi vara mycket skyddande och försiktiga när vi går in och arbetar i dessa företag. Allt arbete på dessa ställen måste vara hemligt. Fraktionsarbete är den normala metoden. Arbetet i dessa industrier ska normalt skilja sig från det övriga arbetet i området. Även rapporteringen ska begränsas, särskilt i det inledande skedet, innan någon bas är etablerad. Kadern som tilldelas detta arbete ska inte vara av det slag

som snabbt retirerar. Etablerade kamrater ska normalt inte överföras någon annanstans under lång tid. PR:s som genereras från sådana industrier ska så långt det är möjligt stanna inom samma industri utan att bli tillfrågade att lämna sina arbeten. Med tanke på de nuvarande möjligheterna och vår försummelse hittills, bör vi planera att använda våra begränsade subjektiva styrkor direkt och på bästa möjliga sätt. Beroende på våra kontakter och kvalitén på våra styrkor bör vi besluta om i vilka områden och vilka branscher vi ska koncentrera våra krafter på. Eftersom detta arbete inte är lätt att starta och upprätthålla kräver det uppmärksamhet och vägledning från högre nivå. Med tanke på frågans stora betydelse för folkkrigets framtid måste Stadskommittéerna uppmärksamma det.

3.5.2.2. Infiltration i fiendens led

Det är mycket viktigt att tränga in i de militära och paramilitära styrkorna samt polisen och att ta sig in på de högre nivåerna av det administrativa maskineriet i staten. Det är nödvändigt att inhämta upplysningar om fienden och att bygga upp stöd för revolutionen inom dessa organ och även att mana till uppror när tiden är mogen. Olika typer av teknisk hjälp är också möjliga. Städerna är fästen för fienden och där finns en stor koncentration av deras styrkor. Vi måste därför rikta vår uppmärksamhet och aktiviteter däråt. Vi måste arbeta genom att följa upp kontakter som erhållits på det civila området eller så kan kamrater få i uppgift att bryta igenom fiendens linjer. Oavsett metoden så är arbetet av en mycket speciell art vilket kräver hög grad av politisk tillförlitlighet, skicklighet och tålamod. Detta arbete ska vara utom kännedom för kommittéer på lägre nivåer och detaljer i arbetet får endast stanna hos de kamrater som är direkt ansvariga. I arbetet med denna uppgift är det nödvändigt att utarbeta en plan för att arbetet i städer där det finns militär- eller polisförläggningar över hela landet. Även arbetet bland civilbefolkningen i dessa städer kan ge oss värdefull information och öppna för att ta sig in i fiendens led.

3.5.2.3 Att skicka kader till landsbygden och till PGA/PLA

En kontinuerlig tillförsel av kader från städerna är nödvändig för att tillgodose behoven hos landsbygdsrörelsen och folkkriget. Detta är nödvändigt för att tillhandahålla arbetarklassledning och tekniska kunskaper till folkkriget.

Denna fråga är ett ansvar för hela stadspartiorganisationen, från cellen och uppåt, vilket borde inspirera kamrater att vara beredda att ta sig an ansvar på landsbygden. Uppgiften att få fram ny kader för landsbygdsrörelsen bör alltid vara aktuell fråga för olika partiforum vilka bör skicka förslag lämpliga kadrer för överföring. Det är dock de högre nivåerna, framförallt delstatskommittéer, som kommer att ta beslut i dessa frågor. Besluten rörande överföring

av kader bör vara grundade på en balanserad syn på rörelsens behov av organisering på både landsbygden och i tätorterna.

För att uppfylla behovet av rekrytering av arbetare i stort antal och att skicka dem till landsbygden måste vi arbeta i den oreglerade sektorn där de allra flesta arbetare finns. Vi måste även av strategiska skäl arbeta inom viktiga branscher inom den reglerade sektorn. Men vi måste främst mobilisera och organisera de miljontals arbetare som finns i det oorganiserade segmentet. Arbetsförhållandena är härresande inom denna sektor och militanta kamper uppstår med lagbundenhet. De flesta arbetare har levande förbindelser med områden på landsbygden, i vissa av dem pågår redan väpnad kamp. Om vi arbetar tålmodigt kan vi få till en bra rekrytering och med framgång skicka arbetare till områdena med väpnad kamp.

3.5.2.4 Logistiskt stöd till den väpnade kampen

Fienden får allt sitt logistiska stöd från tätorterna. Folkarmén förlitar sig dock så långt som möjligt på landsbygden och på landsbygdens massor. Men för vissa viktiga saker finns det behov av stöd från tätorterna. Utifrån sin relativa styrka bör stadsorganisationen göra alla ansträngningar för att tillhandahålla sådant stöd. Möjlighet till leveranser eller kontakter för leveranser av en viss typ av material finns endast i tätorterna. Exempel på sådant är vapen och ammunition, reservdelar, vissa typer av medicinsk utrustning, etc. Att hjälpa folkarmén att upprätta försörjningslinjer för detta är en uppgift som stadsorganisationen kan utföra. Men när en sådan försörjningslinje etableras upprätthålls den bäst av landsbygdsorganisationen. När behoven inom basområdena och gerillazonerna växer kommer det att bli nödvändigt att upprätta en separat leverans- och transportorganisation.

Medicinska nätverk av sympatiskt inställda läkare och användning av sjukhus för att behandla PGA / PLA soldater är också nödvändigt i städerna. Detta är nödvändigt för vissa fall, som inte kan behandlas med de anläggningar som finns tillgängliga i gerillazonen. Även inom detta område bör Partiorganisationen i städerna alltid sträva efter att skapa resurser och kontakter för att inrätta ett sådant nätverk. När ett nätverk har etablerats men det bör separeras från partiorgan som leder det urbana massarbetet.

Teknisk hjälp i form av reparationer och underhåll för striderna, kommunikation och annan utrustning för PGA/PLA är ett annat område där den urbana organisationen har i uppgift att ge bistånd. De bör också förse kamrater med tekniska, elektriska, elektroniska och andra färdigheter så att organisationen på landsbygden kan behärska dessa områden. Stadsorganisationerna kan även skicka kamrater för att genomföra utbildningar för PGA/PLA. I vissa fall där det behövs reparation av viss utrustning kan detta göras i stadsområdena. Att förmedla kontakter

för att upprätta ett nätverk för produktion av vissa produkter i stadsområdena är också ett annat nödvändigt arbetsområde.

Utveckling av ny teknik för folkkriget är ett annat viktigt område. De moderna tekniska framstegen ger många nya funktioner som kan anpassas i folkkrigets tjänst. Utvecklingen av dessa sker framför allt i de stora städerna och det är ett ansvar för alla kamrater där att vara uppmärksamma på tekniska framsteg som kan vara till nytta i folkkriget. Förslag på tekniska lösningar produkter ska skickas till de högre enheterna inom Partiet för övervägande och genomförande. Eftersom det i framtiden kommer att bli nödvändigt att inrätta separata forsknings- och utvecklingsenheter är det en uppgift för partierna i städerna att utveckla kamrater som är lämpliga för dessa uppgifter.

Alla ovanstående uppgifter kan endast genomföras på ett framgångsrikt sätt om alla kamrater i städerna är uppmärksamma på de behov som finns och utvecklar förslag och kontakter kring detta. Och ju bredare och djupare förankringen bland massorna i städerna blir desto bättre möjligheter finns att ge ett framgångsrikt stöd till landsbygdsarbetet. Vi måste dock inse att denna uppgift inte kan utföras spontant som ett omedelbart svar på akuta behov. Logistiska nätverk bör inrättas under absolut sekretess under en längre tidsperiod. Utvalda kamrater bör avsättas helt för detta arbete och de ska befrias från annat arbete och helt kopplas bort från massarbetet. Det är endast på ett sådant sätt vi kan skapa nätverk som kan tjäna de långsiktiga behoven av folkkriget.

3.5.3 Militär verksamhet i städerna under den centrala ledningen

Även om landsbygden är det viktigaste området för verksamheten i folkarmén, finns det vissa militära uppgifter som måste lösas genom insatser i städerna. Detta kräver även att vi inrättar permanenta PGA/PLA-strukturer i städerna.

3.5.3.1 Stadsaktionsgrupper

Dessa aktionsenheter är små hemliga grupper av disciplinerade och utbildade soldater i PGA/PLA som bedriver kontinuerlig verksamhet i städer och tätorter för att slå till mot viktiga och utvalda fiendliga mål. Sådana mål kan vara utplånande av militär personal eller sabotageaktioner som sprängning av ammunitionsdepåer, sabotage av kommunikationsnät, attacker mot oljeanläggningar, etc. Dessa aktionsgrupper, som utgör en del av PGA/PLA, utför dessa åtgärder inom ramen för beslut fattade av respektive kommando. Dessa aktionsenheter ska inte ha något samband med den lokala stadsparti-strukturen. Valet av mål och tidpunkt för attackerna ska bygga på de övergripande politiska och militära behoven i folkkriget. De hemliga militära aktionsenheterna måste dock ha en viss övergripande förståelse för de öppna massorganisationernas

planering. Detta kan bidra till att förebygga problem på grund planeringskrockar mellan de öppna och hemliga aktionerna.

Detaljer kring utförande av uppgifter, träning och utbildning av stadens aktionsenheter bör utarbetas av den centrala militärkommissionen (CMC).

3.5.3.2 Underrättelsearbete för ledningen

Eftersom fienden är koncentrerad i de stora städerna, är det mycket viktigt att vårt parti utvecklar ett nätverk för att inhämta och analysera politiska och militära underrättelser på högre nivåer. Förutom den mänskliga intelligensen, kan vi utnyttja Internet och andra moderna elektroniska hjälpmedel för insamling av information från fienden. För denna uppgift är det nödvändigt att utse ansvariga. Partiorganisationen i städerna kan skapa kontakter och mobilisera individer för detta arbete. Men när de har tilldelats sådana uppgifter ska de inte behålla någon koppling till den lokala organisationen. Sådana nätverk leds och styrs av de högsta organen i partiet.

3.5.3.3 Cyberkrigföring

Vi bör, i den mån det är möjligt, använda oss av datorer och Internet för att främja de militära målen för revolutionen. Även om vi idag är ganska långt från denna möjlighet bör vi ha perspektivet att inrätta enheter med uppgift att skada fienden militära, och andra viktiga. Möjligheten att inrätta en sådan struktur beror dock främst på utvecklingen av den urbana massrörelsen och förmågan av stadspartiorganisationen att dra in och konsolidera kamrater med nödvändig kompetens för sådant arbete.

3.6 Planer för hela landet och för delstaterna

Ovan nämnda policy och riktlinjer ger den politiska och organisatoriska vägledningen för vårt arbete i städerna. Detta är den grund på vilken vårt arbete i de olika städerna bör omorganiseras. Men det är inte tillräckligt att bara omorientera vårt arbete i enskilda städer. Lika viktig är uppgiften att skapa en plan och riktning för det totala urbana arbetet i en viss stat, och i hela landet, baserat på de konkreta objektiva och situationens subjektiva villkor. Det är också nödvändigt att relatera och samordna uppgifter för den urbana rörelsen till de totala behoven för revolutionen i landet eller i en viss stat. I viss utsträckning finns det också behov av att samordna den urbana rörelsen med vårt internationella ansvar både på Sydasiens samt på global nivå.

Arbetet för att utarbeta och genomföra sådana planer ligger på partiorganisationerna på respektive nivå. Vi presenterar här endast en allmän riktlinje för att utarbeta sådana planer.

3.6.1 Faktorer som påverkar planeringsperspektivet för hela Indien

Upprättandet av den all-Indiska planen innebär i princip att välja ut städer, industrier eller regioner där vi bör koncentrera och prioritera vårt arbete. Det kan vidare innebära en utvärdering av de tillgängliga subjektiva krafterna och beslut om lämplig fördelning av dem.

De viktigaste faktorerna för att fatta beslut om områden för koncentration är:

1) Det all-Indiska perspektivet och att planera för gerillazoner och basområden: Eftersom rörelsen i städerna i grunden spelar en roll som kompletterar landsbygdens väpnade kamp är den all-Indiska planen för att utveckla den väpnade kampen en avgörande faktor för beslut om hur vi koncentrerar vårt arbete i striderna. Vi bör prioritera städer som kan spela en direkt roll för att hjälpa och stärka våra basområden och gerillazoner.

2) Koncentrationen av arbetarklassen: Arbetarklassen är i fokus för vårt arbete i tätorterna. Vi bör därför inrikta oss på sådana städer och regioner, som har en hög koncentration av den industriella arbetarklassen. Vi bör bedöma betydelsen av en regions arbetarklass, inte bara på grundval av siffror, men också ta hänsyn till deras roll i klasskampen. Arbetarklassen i vissa städer har en tradition av kamp och kan därmed påverka och ge ledarskap till de omgivande områdena. Vissa städer har starka arbetarorganisationer som spelar en avgörande roll i den allindiska kampen. Sådana faktorer måste också beaktas för att ge prioritet till ett visst område. En annan viktig aspekt är en tillfällig skärpning av klassmotsättningarna. En stad eller bransch där klassmotsättningarna hastigt skärps är mer lämpad för att påbörja arbetet.

3) Betydelsen för de härskande klasserna: Vissa städer som Delhi och Mumbai har stor politisk och ekonomisk betydelse för den härskande klassen. Starka rörelser i sådana städer lamslår och paralyserar den härskande klassen och har större genomslag.

4) Tillämpning: Städer med en koncentration av nyckelbranscher bör ges större betydelse eftersom de har potential att spela en viktig roll i folkkriget.

5) Städer av militärt intresse: Även dessa bör ges betydelse eftersom de utgör en möjlighet att infiltrera fiendens led.

3.6.2 Delstatsplaner

De delstatliga kommittéerna bör analysera och identifiera de viktigaste typerna av stads- och industriområden i sina stater. På grundval av denna analys ska prioriterade områdena väljas på grundval av följande kriterier: I den All-Indiska statens landbygdsperspektiv, samt det All-Indiska urbana perspektivet (koncentrationen av arbetarklassen och de skärpta klassmotsättningarna) samt kon-

centrationen av studenter och andra småborgerliga grupper och deras kamps politiska betydelse inom delstatens nyckelindustrier. En klassanalys av de större städerna som valts ut bör också göras. Besluten om de prioriterade områdena ger den allmänna inriktningen för tilldelning av partikader, som är eller kan bli tillgängliga. Den konkreta planen beror på vilken typ av krafter som faktiskt finns tillgängliga.

4. ÖVERSYN AV VÅR FÖRSTÅELSE OCH PRAKTIK

Efter Naxalbariupproret och vid tidpunkten för vårt partis åttonde (första) kongress 1970, hade vi stort genomslag och inflytande i ett antal städer. Vi var en stark kraft i Kolkata, på den tiden den största staden i landet. Den revolutionära vågen inspirerade arbetare i olika industricentra, särskilt Kolkata, Durgapur, Coimbatore, Jamshedpur och Dhanbad.

Men på grund av den felaktiga förståelsen för massorganisationernas och masskampens roll som rådde i vårt parti på den tiden har vi varken kunnat bevara eller utveckla vårt inflytande. Vår politik var att "det är inte vår uppgift att organisera fackföreningar eller att föra dem under vår kontroll, eller att bry oss om fackliga val. Vår uppgift är att bygga hemliga partiorganisationer bland arbetarna." (Vår Partiets Uppgifter bland arbetarna, Deshabrati den 12 mars 1970). Vi bojkottade alltså fackföreningarna och som en följd av detta har vi avskiljs från arbetarklassen.

Likaså begick vi fel då vi betonade vikten av stadsgerillakrig, då det inte fanns några förutsättningar för det, vilket ledde till bakslag i vårt arbete i städerna.

Fast det på den tiden det inte fanns några cirkulär eller policydokument rörande stadsarbete eller arbete inom arbetarklassen fanns det vissa artiklar och anteckningar av kamrat Charu Mazumdar i olika partitidningar, som tjänade som riktlinjer för vårt arbete.

4.1 Äldre cirkulärskrivelser och riktlinjer

Därefter har vårt parti gjort vissa försök att utarbeta riktlinjer för vårt arbete i städerna och i arbetarklassen. Dessa har varit mycket få, men betydande. Förutom avsnitten om arbete i städerna i våra olika strategi- och taktikdokument och konferensprotokoll, har det viktigaste dokumentet som rör politik varit cirkuläret om "Storstäder och småstäder: Vårt Program och vår organisation" som antogs av Andhra Pradesh delstatskommitté 1973, "Riktlinjer för arbetarklassfront" utgiven av Centralorganisationskommittén i det dåvarande CPI(ML) Party Unity (ett parti som fanns mellan 1982-1998 ö.a.) 1987, och "Översyn av vårt dokument Arbetsmetoder i städer" publicerat av Andhra Pradesh State Committee av CPI-ML (Peoples War) 1995, i vilket 1973 års dokument också granskades.

4.1.1 1973 års cirkulär

Även om detta dokument endast var avsett att vara ett cirkulär rörande metoder för att lösa motsättningarna mellan behoven av öppna och hemliga arbete, gav det också en uttrycklig hänvisning rörande programmet, uppgifter och organisationsformer för arbetarklassen, studenter och andra fronter. Det tjänade därför som vägledande huvuddokument i dåvarande CPI-ML (Peoples War) arbete i städerna i många år.

1973 års dokument spelade en viktig roll för att ge rätt inriktning för arbetet i städerna. De avgörande punkter som det presenterade och gjorde en korrekt analys av var:

- 1) Det korrigerade de flesta av de tidigare felaktiga föreställningarna beträffande massorganisationer och masskamp.
- 2) Det gav ett i stort sett korrekt strategiskt förhållningssätt till arbete i städerna, att partiet i städerna bör använda hemliga metoder för att skydda sig för fienden ända fram till den sista etappen då landsbygden befriar städerna.
- 3) Det angav helt korrekt att vi i städerna främst bör inriktas på verksamhet bland arbetare.

Om vi ser till dokumentets begränsningar så var det inte ett omfattande dokument av arbetet i städerna och det handlade mer om de omedelbara problemen som vi möter i tätorterna. Det innehöll några felaktigheter som att vi inte borde ta upp kontorsarbetarnas deltagande i fackföreningarna, att vi inte själva borde organisera oberoende fackföreningar och så vidare. Detta var en fortsättning på den tidigare felaktiga linjen för massorganisationer.

1973 års cirkulär spelade en betydande roll i den inledande perioden. Men under senare år, med den snabba spridningen av massorganisationerna i städerna, gjordes inga försök att rätta till och vidareutveckla det på ett övergripande sätt. Många av de viktigaste formuleringarna i dokumentet genomfördes inte i praktiken. Trots att dokumentet hade förklarat att den huvudsakliga koncentrationen skulle vara på arbetarklassen, låg betoningen i städerna mer på de studenter och ungdomar. Förbudet mot att ta fackliga uppdrag upphävdes inte

och uppgiften att samla oppositionen för att bilda separata fackföreningar genomfördes inte i praktiken.

4.1.2 1987 års riktlinjer

Dessa riktlinjer formulerades i enlighet med uppmaningen från Centralkonferensen för dåvarande CPI(ML) Party Unity 1987 att "ta tag i arbetet i arbetarklassens fronter på allvar." Detta dokument presenteras på ett koncist och tydligt sätt den objektiva och subjektiva situationen i förhållande till arbetarklassen, våra uppgifter och politik, och en plan för arbetet. Dokumentet var betydelsefullt och presenterade en korrekt förståelse för arbetarklassens ledande roll i revolutionen. Det betonade vikten av arbetarklassens kamp, dess uppgift att skicka avancerade avdelningar till landsbygden och partiets ansvar att förbereda arbetarklassen för denna roll.

Den stora bristen i dokumentet var bristen på en strategisk syn på arbete i städerna. Således fanns det ingen förståelse för relationen och samordning mellan öppet och hemligt arbete och behovet av att bevara och utveckla våra urbana krafter under lång tid till de senare stadierna av folkkriget.

Planen i dokumentet genomfördes inte heller på allvar vilket medförde att det inte hade någon större inverkan på vårt arbete.

4.1.3 1995 års översyn

Den dåvarande CPI-ML (Peoples War):s Andrah Pradesh State Committes granskning innebar att inte enbart begränsa sig till en översyn av tidigare dokument. Den fastställde också mål och uppgifter för den urbana rörelsen i Andrah Pradesh . Detta var en utveckling av 1973 års cirkulär.

En viktig punkt att notera då dokumentet granskades var avsaknaden av den nödvändiga koncentrationen på arbetet i städerna. Det drogs slutsatsen att om vi prioriterade agrarrevolution och skapade gerillazoner, kunde vi inte koncentrera oss i den omfattning som krävs för arbetet i städerna. Det analyserade de spontana växlingarna mellan stad till landsbygd och påpekade att det saknas en långsiktighet för arbetet i städerna. Det korrigerade också 1973 års dokument felaktiga inställning att inte ta fackliga uppdrag.

Dokumentet försökte emellertid inte presentera en heltäckande politik för arbete i städerna. Det bidrog inte heller till att åstadkomma den nödvändiga omorganisationen av arbetet.

4.2 Våra största brister

Ovan nämnda dokument och referat gjorda vid olika konferenser och antagna av partiorgan på olika nivåer har påtalat olika fel och brister i vårt arbete i städerna vid olika tidpunkter. Det är nödvändigt att utveckla en heltäckande bild av våra största brister.

4.2.1 Försummande av att fokusera på stadsarbetet

Under alla de senaste trettio åren, och i de flesta av de viktigaste områdena för partiets arbete har det funnits en brist i synen på Partiet och massrörelserna i städerna. POR nionde kongress drog slutsatsen att "Vi har misslyckats med att förstå det dialektiska förhållandet mellan landsbygdsrörelsen och rörelsen i städerna och tolkat formuleringen att landsbygdsarbete är primärt och att arbetet i städerna är sekundärt på ett mekaniskt sätt. Vi koncentrerade de flesta av våra ledande krafter i arbetet på landsbygden. "

Därför skapades en kultur i organisationen där endast arbete på landsbygden ansågs som prioriterat, medan kampen i stadsområdena nedvärderades. Alla de bästa och mest engagerade kadre skulle därför överföras från städerna. 1995 års översyn påpekar att kader spontant överförts ut till landsbygden utan hänsyn till framtiden i stadsområden som utarmades på kader.

Det allvarligaste uttrycket för denna felaktiga linje låg dock i den allvarliga bristen på koncentration och specialisering i de högre utskotten. Mycket få tilldelades uppgifter i den urbana rörelsen och de som fick ansvaret var för det mesta belastade med många andra uppgifter. Detta ledde till allvarliga problem på olika nivåer. Utan en kader på högre nivå som ledde arbetet på fältet, fanns det små chanser att korrigera de lägre nivåernas felaktiga syn på det långsiktiga strategiska arbetet, även om dessa misstag gång på gång togs upp i våra referat och dokument. Utan specialisering på arbetet i städerna fanns heller inga möjligheter för de högre partiorganen att själva korrigera sin dåliga förståelse för problemen med att genomföra det riktiga strategiska tillvägagångssättet och de gamla misstagen fortsatte.

Allt detta skedde trots att vår insikt upprepas i olika dokument som belyser att storstädernas betydelse i Indien växer, att andelen av arbetarklassen och den urbana befolkningen i Indien är mycket högre än den var vid tiden för den kinesiska revolutionen, och att arbetarklassen och städerna i Indien därför kommer att ha en relativt viktigare roll att spela i revolutionen.

Idag bor 28,7% av befolkningen i städerna och över 60 % av bruttonationalprodukten kommer från dessa områden, det finns många stora megastäder och arbetarklassen spelar en växande roll i landets ekonomi, och även i revolutionen. Det är därför absolut nödvändigt att snabbt korrigera obalansen i vår koncentration på uppgifterna för rörelsen i städerna. Det är nödvändigt framför allt för att öka vår tilldelning av kamrater på högre nivå till stadsarbete. Det är nödvändigt att öka specialiserings- och kunskapsnivåer i partikommittéer på den högre nivån avseende det urbana arbetet. Och det är också nödvändigt, om möjligt, att fördela lämpliga kamrater på andra nivåer, eller åtminstone ta större hänsyn till behoven hos den urbana rörelsen vid beslut rörande överföringar från städerna.

4.2.2 Försummandet av att fokusera på arbetarklassen i statsarbetet

Som 1973 års dokument riktigt konstaterade bör vi främst koncentrera vårt arbete bland arbetare. Eftersom vår rörelse drabbades av ett allvarligt bakslag från 1972 behövde vi snabbt bygga upp organisationen. För att uppnå detta koncentrerade vi oss på de studenter och ungdomar för att nå resultat men detta baserades inte på någon teoretisk utgångspunkt. När våra styrkor växte och vi var i en bättre position, gjorde vi upp planer på att tränga in i arbetarklassen. På grund av fiendens angrepp och våra fortsatta brister i vårt arbete i städerna, blev vi mycket försvagade och förlusterna steg brant. Bristen på en övergripande strategi för arbetet i städerna och brist på koncentration från ledningen är idag de främsta orsakerna till våra svaga rötter i arbetarklassen.

4.2.3 Försummande av att utveckla en partiledning med arbetarklassbakgrund

Trots att vi är arbetarklassens parti så har anslutningen av arbetare varit låg, och proletariatet har inte haft en ledande roll. En orsak till detta är att vi inte koncentrerat oss på arbetare, och särskilt på organiserade arbetare som är goda ledare. Att organisera arbetare kräver medvetenhet och ansträngning. Om vi inte förstår betydelsen av arbetarklassens ledande roll kommer vi inte kunna arbeta för att uppnå den. Det är först under vår nionde kongress som vi särskilt beslutat ge vikt åt denna fråga. Nu skall vi göra verklighet av den.

4.2.4 Brist på djupare förståelse av strategin för statsarbetet

Vi har regelbundet talat om betydelsen av strategi i våra dokument. De senaste åren har vi konstaterat att bristen på strategi har förorsakat oss många bak-

slag i städerna. Men vi har bara förstått och förklarat misslyckandena med att vi behöver vara mer försiktiga och hemliga. Vi har inte förstått att den riktiga strategin väsentligen är en fråga om att helt ändra arbetet i städerna och bygga på en kombination av illegala och legala former av organisering.

För att framgångsrikt förändra vårt arbete i städerna måste vi få alla nivåer att anta, förstå och studera denna strategi. Bredast möjliga anslutning och organisation av folket är nödvändig för att motstå den överväldigande dominansen av fienden i städerna. Hemlig verksamhet och bevarande av våra krafter är bara möjlig med en bred och djup massrörelse. Eftersom vi lever i en tid av halv-feodala och halvkoloniala förhållanden måste vi kämpa mot systemet eftersom majoriteten av arbetarna i industrin är oorganiserade och tvingade att arbeta under olidliga förhållanden utan några som helst skyddande lagar. Men vi kan inte bara kopiera landsbygdens offensiva taktik till städerna och förvänta oss överlevnad enbart på teknik. Att strategiskt förstå fiendens styrka i staden betyder att inse att vi inte kan utmana honom militärt. Sålunda kan vi inte använda vapenmakt för att hota fabriksägare, genomföra hemliga förhandlingar eller avrätta direktörer, vilket kunde vara möjligt i ett gerilla-område.

Vi kan inte heller hoppas på att det skulle vara möjligt att göra sådant och klara oss bara genom att var mer tekniska. Detta motsäger naturligtvis inte betydelsen av strikt upprätthållna tekniska försiktighetsåtgärder, naturliga täckmantlar genom flera lager och alla andra underjordiska verksamheter. Vi måste grundligt omvärdera våra metoder i alla städer och helt omorganisera vår underjordiska verksamhet. Men vi måste förstå att underjordisk verksamhet bara är en sida av strategin för att våra styrkor ska kunna överleva på lång sikt. Underjordiskt arbete är baserat på de breda massornas mobilisering och stöd.

4.2.5 Bristande förståelse av frågan om att kombinera olika typer av massorganisationer

Vi har inte varit tydliga vad gäller de olika former som massorna i städerna kan organiseras och hur vi med framgång kan kombinera dessa beroende på läget och rörelsens utveckling. Först betonade vi de öppna revolutionära massrörelserna med direkta förbindelser till partiet.

Med ökande förtryck försökte vi hantera dessa organisationer i hemlighet och fortfarande organisera massorna genom dem. Det var först senare som vi förstod att underjordiskt massarbete inte bör vara den enda formen för massmobilisering i städerna under repressiva förhållanden. Det var då vi införde

begreppet täckorganisering. Vid denna tid lade vi en överdriven vikt vid att skapa nya täckorganisationer och gav inte tillräcklig betydelse åt fraktionsarbete inom redan befintliga massrörelser bland folket. Vi förstod inte hur viktigt det är med fraktionsarbete i massrörelser i städerna som styrs och behärskas av fienden. Vi trodde att bara de rörelser som Partiet kontrollerade var revolutionära. Vi förstod inte att vi med rätt fraktionsarbete kunde fortsätta vara hemliga och ändå vägleda en rörelse att spela en revolutionär roll.

Våra studier av underjordiskt arbete lade också ensidigt vikt vid att hemlighålla organisationen och skydda den mot upptäckt. Vi betonade inte att massornas breda mobilisering och bildandet av enhetsfronter skapade bästa möjliga skydd. Vidare förstod vi inte vilken roll och betydelse som lagliga demokratiska organisationer och rörelser spelade. Här förstod vi också bara att vi skulle begränsa program och uppgifter för att behålla legalitet.

Vi insåg inte betydelsen av att skapa breda enhetsfronter kring ett minimiprogram. Efter flera års erfarenheter har vi rättat till några sektaristiska missuppfattningar. Men vi behöver vidareutveckla vår förståelse och våra studier på alla nivåer av de legala stadsorganisationernas roll, betydelse och användning. Vi bildade flera hemliga massrörelser vid skilda tillfällen. Många av dessa underjordiska massrörelser bildades efter hårda förföljelser av de öppna revolutionära massorganisationerna som hindrade dem från att fungera. Vårt svar på dessa förföljelser var då att organisera dessa rörelser underjordiskt.

Den enda förändringen i den hemliga organisationen var metoderna för hemlig verksamhet. Vi förväntade oss att de hemliga organisationerna skulle utföra samma arbete och uppgifter som de tidigare öppna organisationerna. Vi insåg inte behovet av att verkligen förändra rollen, uppgifterna och strukturen i den nya hemliga organisationen. Vi måste förstå begränsningarna hos den hemliga organisationen vad gäller att utföra bred massmobilisering som hos de tidigare öppna revolutionära massrörelserna. Vi skall därför tilldela den hemliga organisationen sådana uppgifter som passar den bäst – som hemlig revolutionär propaganda, hemlig massmobilisering och genomföra militanta aktioner när så är nödvändigt.

Vidare skall vi omgruppera oexponerade krafter i den gamla öppna revolutionära organisationen till arbete i fraktioner eller annat hemligt arbete. Detta bör säkerställa att massmobiliseringen fortsätter med andra metoder.

4.2.6 Negligerande av att agera i hemlighet

Vår POR (Political Organizational Review ö.a.) har i detalj beskrivit olika misstag i hemligt arbete som att inte skapa täckmantlar, att inte bygga och arbeta genom lager och andra tekniska fel. Roten till dessa fel är vår ytliga förståelse av vår långsiktiga strategi, och att vi inte har greppat balansen och förhållandet mellan öppet och hemligt arbete. En annan orsak till misstagen är önskan om snabba resultat, genvägar, lättillgängliga tillvägagångssätt och liberalism.

4.2.7 Avsaknad av ett perspektiv för hela landet

Detta är också en brist. Tidigare när arbetet i städerna var begränsat till några få motståndsfickor var denna brist inte så allvarlig. Men med ökande intensitet i folkkriget och Partiets utbredning till de flesta städerna har behovet av ett helhetsperspektiv på arbetarklassen och Indien blivit angeläget. Vi bör planera med ett sådant perspektiv och förbereda användningen av våra styrkor med det som grund.

4.3 Huvudfelet i vår förståelse

Bristerna beror huvudsakligen på att vi inte förstått vikten av arbete i städerna och särskilt arbetarklassen uppgift i den indiska revolutionen. Som tidigare nämnts i detta dokument (3.1.1) har den nionde kongressen gett precis och otvetydig klarhet i arbetarklassens roll i revolutionen.

Men fast vi riktigt förstod arbetarklassens ledande roll i revolutionen kunde vi inte mobilisera tillräckligt med kader att inrikta sig på arbetarklassen. Vi koncentrerade oss inte på ledarskapet när vi verkade i bonderevolutionen. Den kader som vi avdelade för att utveckla arbetarrörelsen drabbades av stora motgångar eftersom vi inte hade ett längre tidsperspektiv och eftersom vi inte arbetade långsiktigt och på grund av repressionen förlorade vi många värdefulla kadrer som arbetade i städerna och vi drabbades av svåra förluster.

Hos en del partikommittéer på olika nivåer fanns den felaktiga inställningen att vi skulle vara beroende av småborgare och studenter för att kunna utveckla ledande kader. Detta återspeglades i alltför stor utsträckning i vår praktik. En betydande orsak till detta var att det var lättare att rekrytera studenter och ungdomar än arbetare, och revolutionens omedelbara behov av kader.

5. OMEDELBARA UPPGIFTER

Efter att ha formulerat politiken och riktlinjer för arbetet i städerna, och efter att ha granskat vårt förflutna, uppmanar nionde kongressens POR till en kampanj för att omorganisera arbetet i enlighet med de nya riktlinjerna. Tillämpandet av POR:s kampanjupprop skall helt och hållet ligga i fokus för våra omedelbara uppgifter. Beroende på den objektiva verkligheten och den subjektiva situationen i våra skilda områden, och utgående från vår politik och riktlinjer, ska vi stegvis framlägga ett genomtänkt program för att skola partiet, värdera vårt arbete, peka ut områden för förändring, och dra upp tydliga planer och perspektiv, samt följa upp dess genomförande på ett grundligt vis.

5.1 Inför specialiseringar för statsarbetet och arbetet med arbetarklassen

Börja med de högsta partiinstanserna. I CC (Central Committee ö.a.), PB (Polit Bureau ö.a.) och RBs (Regional Bureau ö.a.), och i de SCs (State Committee ö.a.) där det finns möjlighet att bygga starkt stadsarbete måste man se flytta medlemmar så att de kan specialisera sig på stadsarbete. Där det behövs skall underkommittéer bildas.

5.2 Upprätta planer för hela Indien och för delstaterna

De högre partikommittéerna (och särskilt de kamrater som avdelats för specialisering) skall formulera och besluta om perspektiven i städer och på industrier på sina respektive nivåer. När man beslutar om perspektiven ger man också prioritet och inriktning för den konkreta planeringen. Detta säkerställer att samlingen av subjektiva krafter inte utvecklar sig spontant utan följer en plan. Genom att studera utvecklingen i städerna i ljuset av vår politik och strategi, och på basis av en analys av stad och industri, beslutas om vilka städer och industrier vi skall fokusera på.

En enkel klassanalys av befintliga arbetsfält och potentiella städer skall också genomföras. Detta kommer att vara till hjälp vid prioritering och när vi skall fatta konkreta beslut. Vår aktuella insats blir naturligtvis beroende av vilken kader som finns tillgänglig och de övergripande planerna i den ansvariga kommitténs område. Men vi måste vara försiktiga när vi avdelar styrkor för arbete i städerna och bara utse kamrater som har bra förutsättningar att anpassa sig till stadsarbete under en längre tid.

Till skillnad från landsbygden, där tillbakadragandet även kamrat inte behöver leda till så mycket bekymmer kan reträtten av en kamrat i staden leda till betydande problem för en stadsorganisation.

5.3 Omorientera och omorganisera statsorganisationerna med ett långsiktigt och strategiskt förhållningssätt

Flera av våra verksamheter i städer saknar ett långsiktigt strategiskt mål. Flera områden har fått stängas beroende på exponering och förluster. Många har försökt med en metod av att testa misstagen som utvecklats i den dagliga kampen mot fienden. De har gjort betydande framsteg men det finns också brister.

Nu har olika områden olika metoder som grundar sig på graderna av förtryck, men också på subjektiva faktorer som typen av område och statens ledning eller olika gamla arbetsmetoder. Detta har fortsatt på grund av försummelse av stadsarbete i allmänhet, och särskilt för att partiet inte har haft en allmän politik och vägledning. När vi nu har antagit en allmän politik och riktlinjer skall vi omorientera och omorganisera stadsarbetet i hela partiet med ett långsiktigt strategiskt mål. Denna uppgift kommer att drivas som en kampanj nära vägled och styrd av de högre kommittéerna.

Det blir en stegvis process som innefattar utbildning av all kader i städerna med betoning på de olika aspekterna på det långsiktiga målet; som utvärderar stadsorganisationens funktion och struktur på alla nivåer – både i partiet och i massorganisationer – för att besluta om korrigering och förbättring av nuvarande praktik; som sätter upp mål för genomförandet av de förändringar som beslutats och följer upp att de följer planen; och om nödvändigt omgrupperar styrkor i enlighet med ovanstående värdering och även med hänsyn till de högre kommittéernas perspektiv och planer.

Ett väsentligt inslag för att effektivt genomföra en sådan kampanj är nära deltagande av de högre kommittéerna. Frågor, tvivel och praktiska problem kommer att uppstå vid genomförandet. För att lösa detta behövs de högre partikommittéernas medlemmar som kan ge svar och råd när problemen uppstår. Vi ska sikta på att varje PM (partimedlem ö.a.) och aktivist som är verksam i staden har en djup förståelse av det långsiktiga strategiska målet, har tillit och förtroende för det, tillämpar det i sin dagliga praktik och försöker utveckla det till nya nivåer.

5.4 Mobilisera städernas massor brett, speciellt arbetarklassen

Vad gäller massmobilisering måste vi först rätta till missuppfattningen att den långsiktiga strategin för att bevara våra styrkor ska bestå i att begränsa vår massorganisation till att bara gälla smala hemliga massrörelser. Alla kamrater måste förstå att bevarandet och skyddet av våra styrkor bara är möjligt inom de breda massornas famn.

Därför måste vi arbeta för bredaste möjliga legala massorganisering och samtidigt hålla en riktig balans mellan tillåtna och förbjudna former av organisering och kamp. Inriktningen på en bred organisering av massorna ska därför vara en avgörande komponent i kampanjen för nyorientering och reorganisering av partiet.

Vi ska mobilisera genom fraktionsarbete i olika typer av befintliga organisationer och genom olika täckorganisationer och ständigt uppfinna nya kreativa vägar för att verka bland massorna utan att märkas. Vi ska inte vara bekymrade om våra kamper och paroller inte är tillräckligt röda och revolutionära. Så länge vi verkar bland massorna och deltar i kampen kommer vi att kunna arbeta politiskt och vägleda dem för den revolutionära linjen och partiet.

Där det är möjligt ska vi i större omfattning också bilda eller medverka i legala demokratiska organisationer. På så sätt kan vi få stor anslutning av massorna i demokratiska rörelser. Men vi ska inte delta i mindre folkrörelser där det finns risk för våra krafter att bli exponerade. Huvudvikten i massmobilisering och organisation i städerna skall läggas på arbetarklassen. Vi skall lägga särskild uppmärksamhet på fackföreningar och andra organisationer inom arbetarklassen.

Vi skall också organisera i de områden där arbetarklassen och andra fattiga i städerna bor. Därefter skall vi ägna oss åt studenter och andra grupper av småborgare.

5.5 Rekrytera och utveckla partiledare från arbetarklassen

Vi bör ha en stark proletär inriktning när vi bygger partiet. Vi ska särskilt uppmärksamma den nionde kongressens resolution om detta. Därför skall vi koncentrera oss på att bygga partiet i fabriker och andra ställen där arbetarklassen finns. Inom organisationer för kvinnor, ungdomar och studenter ska vi särskilt rekrytera medlemmar med proletär bakgrund. Vi ska särskilt utbilda proletärer för att snabbt

och i stort antal ta in dem i partiet. Vi ska genomföra särskilda åtgärder och program för att utbilda och utveckla partiets ledarskap genom dem.

5.6 Förändra arbetsmetoderna i städerna

Med undantag för städer och samhällen inom och nära gerillaområden med stort förtryck är våra arbetsmetoder ofullständiga och primitiva. Våra arbetsmetoder är mest en reaktion på direkta hot från fienden, i stället för att bygga på en långsiktig strategisk plan. Detta spontana handlande är mycket farligt och måste helt ändras. Därför måste vi helt se över arbetsmetoderna både för vår öppna och hemliga verksamhet. Detta kan inte göras efter hand och bit för bit. Det skulle bara bli ett lappverk och inte leda till nödvändig förändring.

Dessutom är fienden i full gång med att sätta upp nätverk i städerna över hela landet. Därför måste vi helt omvärdera våra antaganden vad gäller arbetsmetoder. Vi måste inse att vi inte kan planera med utgångspunkt från vad fienden för tillfället gör och säger. Staten planerar för lång tid och med hela Indien som utgångspunkt.

Vår planering måste också ha ett långt tidsperspektiv och kan inte skilja mellan städer med stort eller litet förtryck. Grundreglerna för arbete under naturliga täckmantlar, strikt arbetsfördelning, i lager, metoder för täckorganisationer och sambandsteknik skall tillämpas i allt vårt arbete i städerna. Men detta är bara första steget.

Vi måste komma ihåg att vår fiende hela tiden studerar och utvecklar nya metoder mot oss. Våra motmedel måste därför vara både dynamiska och kreativa. Så när vi tillämpar våra riktlinjer måste var och en göra tillägg, anpassningar och förbättringar. Vår arbetsmetod som står på särskilda grundprinciper skall alltid utvecklas och förbättras så att vi hela tiden ligger ett steg före den politiska polisen.

5.7 Förbered självförsvarsorgan för stadsrörelsen

Här är vi ganska outvecklade. Fast alla organisationer i städerna genomför olika aktioner så har det knappast bildats eller tränats några grupper för självförsvar. Det gäller både öppna som hemliga självförsvarsstyrkor.

Vi bör sätta upp mål och inte vänta med denna uppgift. Där det är nödvändigt ska vi förbereda oss och bilda grupper. För öppna grupper ska en enkel politisk-organisatorisk bas och en uppträdandekod utarbetas. För hemliga grupper är det viktigt med politisk och militär utbildning. Det ska också råda

full klarhet hos berörda kamrater om beslutskedjan. Äldre kamrater ska ansvara för att detta genomförs framgångsrikt.

5.8 Börja arbeta i nyckelindustrier

Vi har nästan inget arbete i nyckelindustrierna. När folkkriget framskrider är det nödvändigt att vi kommer in på de stora fabrikena och etablerar en stark bas där. Alla högre kommittéer ska därför tänka på detta i sin planering. Vi ska planera med utgångspunkt av fabriakens betydelse, möjligheterna för anställning och vilka subjektiva krafter vi har för denna sorts arbete.

5.9 Infiltrera fiendens organisationer

Detta är också ett fält där vi knappast finns, men vi måste tränga in där. För detta planerar vi på olika nivåer. Vi ska hitta möjligheter att arbeta inom polis, paramilitär och militär. I hemlighet ska vi undersöka vilka kontakter vi redan har inom dessa grupper.

Där det är möjligt ska vi ta oss in i dem utifrån. Sådant arbete ska ledas direkt av de högre kommittéerna utan att lägre kader informeras. Vi ska regelbundet ta upp angelägna frågor som gäller vanliga polismän och soldater. Vi ska ta upp deras dagskrav och stödja deras agitation. Vi ska också studera olika stadstyper, fabriksområden osv med syftet att organisera på dessa platser. Vi bör också samla och bilda lämpliga krafter som kan genomföra denna sorts arbete.

5.10 Bygg enhetsfronten i stadsområden

Våra enhetsfronter i städerna innebär å ena sidan att bygga och stärka alliansen mellan arbetare och bönder, och å andra sidan att bygga enighet mellan arbetarklassen och andra skikt och klasser i städerna. Att bygga arbetare-bondealliansen är inte bara en uppgift i städerna som gränsar till gerillazonerna och andra områden med landsbygdskamp. I storstäder och industristäder som är relativt avskilda från landsbygden bör arbete särskilt inriktas på att på olika sätt att ena arbetare och bönder.

Propaganda, solidaritetskamp, deltagande av arbetare i bondeagitationen, direkt hjälp till kampen på landsbygden, är några av de program som skall genomföras. På samma gång bör vi utgå från den konkreta situationen och utveckla nya och kreativa sätt att stärka enheten i de två grundläggande revolutionära klasserna.

Enhetsfronten med andra klasser uppstår främst genom att frågebaserade eller programbaserade gemensamma frontorganisationer. Även om dessa kan vara legala någon gång beroende på bredden

på fronten, bör vi vara beredda att arbeta underjordiskt som NDF i Filippinerna, när de konfronterades med brutala, fascistiska lagar. Vi bör allmänt delta i dessa och vi bör vi korrigera våra sekteristiska fel i sådana gemensamma fronter och våra byråkratiska kontakter inom dem. De högre kommittéerna bör ständigt vägleda och planera framåt och bredda vårt frontarbete.

Liberalisering, globalisering och privatisering har haft stor inverkan på stadsområdena. Nästan alla arbeten i städerna har drabbats svårt av denna politik. Detta har gång på gång lett till spontana utbrott av klasskamp i olika grupper och i olika frågor utan en tydlig riktning. Nu har kampen blivit mer organiserad och fokuserad politiskt där arbetarklassen spelar huvudrollen.

Sedan början av år 2000 har många stora klasstrider utbrutit, och de fortsätter att spridas och växer oavbrutet. Denna kamp sprider sig till alla hörn av landet, de marscherar också i takt med den anti-kapitalistiska kamp som pågår i resten av världen. Inte heller har den reaktionära vinden efter den militära imperialistiska invasionen av Afghanistan kunnat slå tillbaka den växande kampen. Arbetarklassens har fått sällskap av kämpande anställda, lärare, etc. De har också inspirerat fattiga i städernas slum och semiproletariatet att militant kämpa mot rivningar och vräkningar. Även de nationella borgerliga småkapitalisterna går ut på gatorna och demonstrerar mot att industrier flyttar, nya skatter, höga elpriser, etc.

Rötterna till de flesta av dessa strider är den imperialistiska politiken med globalisering, liberalisering och privatisering, och är därför fokuserade mer direkt mot denna politik. Således finns ett gynnsamt tillstånd i stadsområdena för byggandet av breda fronter mot imperialismen och denna situation kommer sannolikt att fortsätta under ganska lång tid.